

Nem is tudom, hol vagy hogyan kezdhetném el. Nem azért, mert nem lenne mit mesélni, csupán túl sok minden forog jelenleg a fejemben, és attól félek, hogy itt és ott, valahol, és valamit kihagyok, talán a legjobb részletet vagy a legforróbb pillanatot. Mégis valami azt súgja, hogy nekem most az lesz a legjobb, ha kieresztem a gőzt, és úgy vélem tollam, ez esetben pedig a billentyűm nem haragszik meg rám, ha ezt megörökítem és mindent leírok, úgy ahogy arra én emlékszem, ennyi hónap eltelte után. Azt akarom, hogy minden, ami felgyűlt bennem, az távozzon, és ne érezzem ezt a szorongást, ami jelenleg szívemet nyomja. Soha nem gondoltam volna, hogy történetemet, avagy a mi kettőnk igaz és teljes történetét valaha is elmesélem bárkinek, vagy ennél is messzibbre nyúlok, és megosztom nektek, az olvasóknak. Talán itt az ideje belevágni, hogy mindenki tanulhasson belőlem és a kettőnk igaz szerelmi történetéből. Úgy érzem le kell írnom mindazt, ami bennem kering, amíg ez az érzés meztelenül bennem él, mert attól tartok, hogy másképp nem tudnék felszabadulni, szívemet igazán megnyugtató és kitárni. Szomorú és kissé nevetséges is, de nem egy embernek, egy élőlénynek, hanem a fehér, üres és lélektelen Wordba írom mindezeket most le, mert úgy hiszem, az írás, e szövegszerkesztő alkalmazás segítségével, az egyetlen dolog, ami e percben megmentheti elveszett lelkemet. Az írás most életet teremt kissé élettelen szívemnek. Emellett egy esélyt is ad arra, hogy újból mindent átéljek úgy, ahogy az valóban megtörtént, életem során. Ha leírok mindent, akkor talán kicsit megkönnyítem szívemet a tehertől, amit az elmúlt időkben cipelnie kellett. De el kell mondanom a legfontosabbat, amire jó részben történetem is alapul. Hiányzik a lelki társam! Nagyon is hiányolom! Úgy érzem nélküle üresek életem könyvének lapjai, ennek pedig oldalai! És hát, mit mesélhetnék tovább az unokáimnak, ha nincs ki vidámságot hozzon az életembe, és kifesse a színtelen napokat? Nekem rá van szükségem. Arra a személyre, arra a lélekre, akivel egymáshoz voltunk kötve, és akit mégis elengedtem. Akit én engedtem el. Mindenem fáj, mert ő nincs itt! Nincs velem e percben, hogy szüntelenül átöleljem, és utólag, mégha oly későn is, de elmondjam neki: mennyire, de mennyire szeretem! Teljes szívemből szeretem, és most mindent megtennék azért, hogy egy másodpercre is láthassam a káprázatos szemeit, amik elcsábítottak. Engem. Azt, aki elengedte őket, és vele együtt elengedte az igaz szerelmet, amit Márktól biztosan megkaphatott volna. Voltaképpen, meg is kaptam, de hagytam elveszni, a félelmem miatt. Ez a szempár, bárhol is voltam követett és az igaz fényével jelezte, mennyire szeretett. Valahol úgy éreztem, hogy biztos menedékem ez a kedves személy, aki ezeket a szép szemeket viseli. Minden vele töltött pillanatban, megnyugvásomat éreztem. Mellette minden gondom elszállt. Úgy véltem, hogy ő az igazi, akivel életem minden percét megosztanám, mert mellette biztonságban voltam. Azt a biztonságot nyújtotta nekem, amire mindig is vágytam, és mégha korai is, de otthonomként éreztem őt, legbelül a szívemben. Egyszerűen, ok nélkül, még mielőtt szerelmes lettem volna belé, éreztem, hogy ő nem csupán egy barát lesz számomra. Annál jóval több! Szívem nem engedte, hogy csupán barátság szövődjön közöttünk ki. Mielőtt ennél is jobban belemélyednék, egy annyit megsúgok, meg hát minden szavammal korábban utaltam is rá, hogy lány vagyok, emellett Erdélyi származású, ezen belül pedig a kincses kis Kolozsvár városában lakom szüleimmel, egy csodás házban, a város szélén. Egyelőre elég is lesz belőlem, hisz ennél sokkal jobban meg fogtok engem ismerni életem története által.

Mindig is nagyon barátságos lány voltam, viszonylag elég könnyen elmeséltem magamról bármit másoknak, viszont nem bárkinek. Nehezen engedtem közel magamhoz bárkit is, mert mindig is féltem attól, hogy elveszítem azt, akit a legjobban szeretek és akiben a legnagyobb

megnyugvásomat találok. Mindvégig a félelem uralkodott rajtam. Életem legfontosabb értékeit mind a félelmem miatt veszítettem el. Amióta élek, a közelebbi családi körömből egyedül nagymamámat veszítettem el, mégis a gondolat, a mély hátborzongató gondolat, hogy valakit elveszíték, ha közel engedem magamhoz, az megrémített. Ez a félelem megölte azt a világot, amit magamnak teremtettem, a jövőmet, ami valójában még nem is létezett, hisz csak képzeletem szüleménye volt. Annyit tudnotok kell rólam, hogy az utóbbi idők a mélybe sodortak, ahonnan egy könnyen felállni nem tudtam, máskor meg repedtem a boldogságtól, a szerelem kirázó, de mégis pillangókat repdeső érzésétől. Furcsa volt, de egymás után követte életemben a rosszat, a jó vagy éppen fordítva. De tényleg egymás után következett be minden, mintha egy jó kis tündérmeséről beszélnék, amelybe bele vannak építve a gonoszok az árnyalatai. És, hogy bele is tudjak vágni a lényegbe, még egy annyit elmondanék, hogy tavaly kezdtem el az egyetemet, amit idén januárban félbe is hagytam. Számtalan dologba vágtam bele párhuzamosan, ugyanabban az időszámban, és már nem bírtam. Túl sok volt ez nekem, és fel kellett adnom, hogy hamarabb saját lelki életemet rendbe tudjam hozni.

Jelenleg 19 éves vagyok, hamarosan töltöm a 20-adik életévemet, idén májusban, pontosabban a hónap harmadik napján. Talán az egyik szerencse számomnak is mondhatnám ezt a kis hármast, hisz folyton megjelenik valahol. Észrevételem alapján, eddig ez a szám csak boldogságot hozott az életembe, anélkül, hogy csalódnom kellett volna. De, hogy húzzam tovább a szavakat, kezdem is az egyetemi évem legelején, hisz ezáltal ismertem meg a számomra legtökéletesebb fiút, a legjobb és legérzékenyebb lelket, akivel valaha is találkoztam, akit elfeledni soha sem testem, sem pedig szomorú lelkem nem tud. Ugye tudni illik, hogy én tavaly fejeztem Kolozsváron a líceumot, a 12-ik osztályt. Első helyezést értem el minden egyes líceumi évem során, hisz rengeteget tanultam, hogy nagy jegyeket szerezzek, és egyre többet fejlődjek, meg persze felmutassak valamit elsősorban saját magamnak, másodsorban pedig a szüleimnek, de legfőképpen édesapámnak, aki sohasem hitt bennem. Ő mindig úgy vélte, hogy rossz tanuló leszek, mert nem állok neki rendesen tanulni, ezért még 8-ik végén úgy döntöttem, hogy bármi legyen az ára, addig tanulok, míg be nem bizonyítom neki, hogy ennél sokkal többre vagyok képes. A ballagásom napján úgy éreztem, hogy eljött a várva várt nap, mikor édesapám, de úgy egészében a szüleim büszkék lehettek rám, és arra, amit elértem az iskolában, tanulmányaim által. Nem sokkal később, az érettségim is elsőre, minden egyes tantárgyból sikeresen átmentem, és nagyon szépen lezártam az líceumi éveimet, amit meg is pecsételtem később az egyetemi jelentkezéssel. A Kolozsvári Babeş Bolyai Tudományegyetem Közgazdaság- és Gazdálkodástudományi Karára jelentkeztem, ezen belül pedig Pénzügy és Bankra. A jelentkezés rendkívül egyszerűen zajlott, hisz csupán egy bizonyos témát kellett egy A4-es oldalban bemutatni, egy ábrával és némi szöveggel kiegészítve. Egyértelműen sikeresen bejutottam az egyetemre, sőt még ingyenes szakra is, aminek rendkívül örültem, hiszen már jó ideje az volt az álmom, hogy ezt tanulhassam és ezen a szakon jobban elmélyedjek a közgáz titkos és árnyalt rejtelseibe. Az első nyolc osztályt Zeneiskolában jártam ki, ugyancsak itt Kolozsváron, majd 8-ik végén, amikor iskolát váltottam, az Apáczai Csere János Líceum volt az első opcióm, ahol szerettem volna előző Zenei tanulmányaimat folytatni. Itt kiemelném azt is, hogy Közgáz szakra jelentkeztem, de sajnos nem jutottam be. Nagyon kevés pont hiányzott a médiából, hogy bejussak, de amikor eljött az egyetemre való jelentkezés, úgy éreztem ez a megfelelő pillanat arra, hogy most bepótoljam azt, amiből néhány évnyi kimaradásom volt. Az egyetemi jelentkezést és persze a sikeres bejutást letudva, rögtön visszamentem a C&A-be,

ruhás üzletbe, ahol ezelőtti nyáron is dolgoztam a legjobb barátnőmmel, Sacival. Eleinte, vagyis az első két hónapban 8 órás munkanormával dolgoztam, tehát augusztusban és szeptemberben, majd októbertől 4 órás normára kellett váltanom, mert ugye megkezdtem az egyetemi évetem. A nyár rettenetesen gyorsan eltelt, a homokóra leeresztette porszemeit, olyannyira hamar, hogy észre sem vettem, de alig fejeztem be az iskolát, következő nap már kellett egyetemi évnnyitóra mennem. Október 1-én kezdődött meg az egyetem, aznap csak a szokásos évnnyitó volt megtartva az újonc és vén egyetemistáknak. Annyit tudni kell, hogy mivel én Kolozsvár szélén lakom, nekem az egyetem a város másik felében volt, tehát elég hosszú utat kellett megtennem, hogy eljussak oda, ahol folytatni akartam tanulmányaimat. Saját döntés alapján, meg kissé édesanyám szavaira is hallgatva, úgy döntöttem, hogy egyetem mellett is dolgozni fogok, és mindent megteszek azért, hogy vágyaimnak megfelelően mindent meg tudjak venni, amire szükségem van, emellett még félre tenni is tudjak a havi fizetéseimből. Édesapám folyton azt hajtogatta, hogy ez rossz döntés, és ha egyetemre jelentkeztem, akkor tanulnom kell, nem pedig a pénzkeresésre kéne pazarolnom az időmet, hamár amúgy is volt félre tett pénzem, márcsak az elmúlt három ledolgozott nyaramat tekintve. Én nem hallgattam rá, csak az anyai tanács és a saját magam döntésére hagytakoztam, az apai jótanács mellett füleimet lefedtem, és továbbra is mentem dolgozni. Az egyetemi évnnyitó napján, kora reggel volt gyűlés a munkahelyemen, így már kora reggel 6-7 óra környékén fel kellett keljek, hogy időben el tudjak készülni. A hajamat szépen begöndörítettem, nagyon elegánsan fel is öltöztem, majd édesanyámmal, aki ugyancsak egy helyen dolgozott és egyben dolgozik velem, lementem a Vivoig, ahol a C&A is megtalálható, a megbeszélte időpontra, hogy át tudjuk beszélni az üzlet menedzserével és a többi kollégámmal, mik a következő lépések a cég számára, amiben mi is hozzá kéne járuljunk és segítenünk kéne alkalmazottakként. Miután ez lejárt, levegőt sem véve, rögtön, sietve mentem a buszmegállóba, hogy elérjem a buszomat, ami pont az egyetem előtt tett ki. A buszon elég sok fiatalot láttam, szépen és elegánsan felöltözve, fekete fehérben. Láttam három fiút, akik a monostoron szálltak fel és érdekes módon ők pont az egyetemem előtt szálltak is le, viszont én még tovább mentem egy megállót, hogy tudjak magamnak egy kis reggelit venni, hisz a korai kelés, és reggeli sietség miatt erre sajnos nem volt korábban esélyem. Mivel siettem, hogy minél korábban be tudjak érni, útközben ettem meg a süteményt, amit reggelinek szántam. Még idő előtt beértem, és részt vettem a legelső egyetemi évnnyitómon. Nem mondom, hogy rossz volt, de nem is volt valami érdekes. Emellett én a teljes egyetemről csupán 4 személyt ismertem, akik közül 3-an osztálytársaim is voltak, viszont nekik megvolt a saját baráti körük, és emiatt nem is vegyültem be közéjük. Egyedül éreztem magam ezen az ünnepélyen. Habár az egyetemi évnnyitó unalmas volt, nagyon jó volt látni azt, hogy a másod- és harmadéves egyetemisták, akik ugyebár ismerték egymást az előző éveikből, olyan vidáman futottak össze újból, átölelték egymást és egymásnak foglaltak helyeket az egyetem nagy Aulájában, ahol a helyek szép lassan egytől-egyig megteltek. Ezt látván úgy éreztem, mégha nekem nem volt valami emlékezetes évnnyitóm elsőévesként, idővel sok barátot fogok szerezni, számos ismerőssel bővíthetem majd baráti köröm palettáját és az egyetem által bő tudással folytathatom unalmas hétköznapjaimat. Életem első egyetemi élményéből is szívem és lelkem csak boldog pillanatokat mentett el, hogy ezeket tovább tudjam vinni útizsákomban és ezt is nektek lelkesen el tudjam majd mesélni, a megfelelő pillanatban. Úgy érzem, mindennek ellenére, ennek is eljött az ideje. Szép lassan ti is megértetek mindent, és csak vágyakozni fogtok arra, hogy "bárcsak a történet részese lehettem volna", mert előre is, spoilerként elmondom, semmit el nem árulva az egészről, hogy gyönyörű történet a miénk, mégha semmi

sem úgy sikerült, ahogy azt én és ő szeretnénk volna. Mielőtt minden mozzanatot elárulnék, az előző mondatomhoz még most kiteszem a pontot, nehogy a vesszőket túlságosan kihasználjam. Persze ezt ironikus mondom, és így zárójelben megsúgom, hogy semmiképpen se értsétek félre. Tehát, visszatérve az egyetemre, miután minden lezajlott és lejárt az ünnepség, buszra szálltam. Megtettem hosszú utamat, hazamentem és pihentem egy keveset, mert délután már kellett is munkába menjek. Aznaptól kezdtem a négy órás munkanormát, és az egyetemi évnyitó miatt csupán délután 18-tól kellett mennem dolgozni. Az almenedzser, Alex az üzlet hátsó ajtaja előtt állt, és várva köszöntötte a friss egyetemistát, jómagamat. Jól esett, hogy megkérdezte milyen volt az első napom, és milyennek tűnik az egyetem. Rövidre zárva, elmondtam, hogy eddig minden okésnak tűnik és ez majd idővel megválízik, hisz még nem volt esélyem jobban belemélyedni az egyetemi napokba. A nap hamar eltelt, viszont idő közben nem ment ki a fejemből valami, amit az évnyitón mondott Béci, az egyik egyetemi tanár, de egyben a BBTE Közgáz magyar karának dékánhelyettese, hogy mégha van egy alap román szintünk, ő és a volt egyetemi diákok is ajánlják, hogy jelentkezünk román fakultatív tantárgyra, hisz az sokat fog segíteni minket tanulmányaink során. Márcsak abban is, hogy a román szakkifejezéseket megismerhessük, és elsajátítsuk az egyetemi évek alatt, amit majd a későbbiekben felhasználhatunk munkahelyeinken. Pontosán nem emlékszem már, de aznap vagy másnap ki kellett töltnem az egyetemi diákszerződést, és alaposan átgondolva, édesapámmal is megbeszélve az egyetemen hallottakat és ajánlottakat, felvettem fakultatív tantárgyként a román, saját magam miatt. Édesapám elsőre sem egyezett olyan könnyen bele, mert ő úgy vélte, hogy nincs értelme az egésznek, de én emellett is eltekintettem, és inkább az eszemre és az ajánlott szavakra hallgattam, hisz mégis csak egy tanult ember után hagytakoztam. Október 2-án, az egyetemi orientációs program keretein belül, volt egy közös óránk Bécivel, aki bemutatta a fő tanárainkat, akik első évben, és abban az első szemeszterben is tanítani fognak, köztük jómagam is, aki a Mikroökonómia tantárgyat, az egyetem legnehezebbnek bizonyuló tantárgyát fogja tanítani. Akkor a terembe rengetegen össze voltunk gyűlve, mind egyetemisták, mind pedig tanárok. Minden egyes szak fel volt osztva több, kb huszonöt fős csoportokra, amely az egyetem lejártáig, tehát három éven keresztül nagyjából változatlanul maradnak, kivéve ha egyes egyetemisták el nem mennek a csoportból, időközben. Azt is tudni illik, tehát el is mondom, hogy négy magyar szak van az egyetemen: Pénzügy és Bank, amire jelentkeztem én is, emellett Menedzsment, Marketing és Gazdasági Informatika. Na, ezekre a szakokra nagyon sokan jelentkezünk, mint addig minden évben, így muszáj volt felosztani ezeket két-három csoportra. Ha jól tudom, a Marketinget és Gazdi Infót leszámítva, tehát a Menedzsmentet és Pénzügy és Bank szakot három csoportra osztották fel, míg a másikat kettőre. Minden csoport számára bevolt jelentve, hogy hogyan van minden felosztva, és melyik csoportnak, ki a tutorja, tehát ki lesz értünk a felelős tanár, az egyetemi éveink végéig. Külön váltunk a kis 25 fős csoportunkkal és a tutorjainkkal egy-egy egyetemi terembe, ahol egy rövidebb csoportos bemutatkozó és néhány fontos tudnivaló elhangzott, amik után a már "ismert" csoportunkkal körbe lettünk vezetve, felsőbb éves hallgatók által különböző termekbe, hogy bemutassák nekünk, a gólyáknak, azokat az egyetemi csoportokat, klubokat, amelyekhez érdemes jelentkezni és tartozni, tanulmányaink alatt. Néhány óra el is telt, míg mindent bemutattak, majd ezeket lezárva haza is mehettünk. Én aznap vettem át egy rövid szünetünkben, az egyik csoporttársamtól, de egyben egy volt osztálytársnőmtől a 12-es albumomat és az általam nyomtatásra kiválasztott képeimet, hiszen csak a nyár végére lettek meg, és én előre megbeszéltem Noémivel, hogy nekem ráér majd az egyetemen ideadnia, hisz

amúgy sem sürgős az átvétel számomra. Ő és Eszter, a két volt osztálytársnőm, akikkel a kapcsolatam nem volt valami hétköznapi, lettek egyetemistatársaim is, emellett volt olyan szerencsém, hogy nemcsak ugyanarra a szakra sikerült bejutnunk, mert velük kerültem egy csoportba is, hisz vezetékeink alapján a névsor végén vagyunk, így hivatalosan is három évre össze lettem velük kötve. Látszott rajtuk, találkozásunk pillanatában, hogy ők sem örültek ennek, márcsak közömbös viselkedésükből észlelhető volt ez az érzés. Örültem, hogy eltelt az a nap, hisz B. Márkkal is volt esélyem találkozni, aki szintén osztálytársam volt, viszont ő Marketingre jelentkezett és jutott be, ami azt jelentette, hogy vele nem lesz sok közös találkozási lehetőség, max előadásokon találkozunk, vagy éppenséggel rikán az egyetemi folyosókon, aminek gondolata nem rémisztett annyira meg. Aznap, Noémin és Eszteren kívül, csupán két csoporttársammal beszéltem, lányokkal, akik nem voltak Kolozsváriak. Nekik mutatkoztam be először, melléjük ültem le a nap teljes egészében, hisz ők voltak az egyetlenek, akiket ismertem, már ha lehet így mondani, Noémin és Eszteren kívül, akiket amikor csak tehettem kerültem, hisz sohasem volt jó kapcsolatam velük. Mi mindig is csak túrtuk egymást, mert muszáj volt, de örültem annak, hogy legalább az egyetemen lesz esélyem megismerni olyan embereket, akik korábban soha nem hallottak rólam és akik számára teljesen új személyként mutathattam be magam, anélkül, hogy bármilyen közös ismerős rosszat mesélhetett volna rosszindulatból, amihez korábban hozzá voltam szokva. Úgy voltam vele, hogy három embert eltekintve, életemben egy teljesen új fejezet kezdődik, egy új és üres lappal, amin a múltnak csak homálya tűnik fel, de azt is csak én láthattam, és senki más. Ebből nem kell rosszra gondolni, én mindig jó ember voltam, legalábbis így gondolom. Nem tettem semmi rosszat másnak, vagy a volt osztálytársaimnak, csupán nem voltam ahhoz az osztályhoz illő, sohasem tudtam abba a közösségbe beleolvadni, mert ők másfajta emberek voltak, mint én. Sokkal másabbak. Mindenkiel jó volt a kapcsolatam, hisz nagyon barátságos személy vagyok, meghát mivel első tanuló voltam, bármiről is volt szó, szinte mindig, mindenki hozzám fordult, ha kellett valamiben segítség, csak hogy ezt eltekintve voltak személyek, akik pont emiatt nem bírtak elviselni, hisz jobb voltam, mint ők. Tanárok, de jóformán mindenki emiatt jobban is szeretett. Alig vártam már azt a pillanatot, amikor befejezhetem már az iskolát, és a múltat félre tehetem, emellett végre mindent újból kezdhetek, egy olyan helyen, ahol szinte senki nem ismer. Jól is indult minden. Másnap csupán egy órám volt, az első igazi egyetemi órám, amit egyértelműen Béci tartott meg. Furcsa módon nagyon tetszett. Lenyűgözött az, hogy általános, de mégis fontos tényekkel vezetett be minket a Mikroökonómia világába, amivel a terem diákjainak nagy részét le is tudta kötni, hisz érdekes volt a téma. A piacról, az általános Mikroökonómia fogalmáról és még néhány alap tényről volt szó első órán, amihez már tényleg mindenkinek lehetett fogalma. Mivel első órám volt, nem egészen tudtam hogyan kéne kijegyzeteljem a tananyagot, mert a kivetített szöveggel elég gyorsan haladt Béci, egy-egy részen csak épp átfutott, de megpróbáltam mindent röviden lejegyzetelni magamnak, és próbáltam kivenni a fontosabb gondolatokat, amikről tudtam, hogy a későbbiekben segíteni fognak engem. Mindent egy füzetbe kezdtem el jegyzetelni. Elég praktikus megoldásnak tűnt. A hét öt napján jártam munkába is egyetem mellett, ami ugye az a kezdetben könnyen megoldható volt, hisz első héten még nem voltak rendes óráink tartva. Az egyetemi órarendünk alapján megjelent a kiírás, miszerint állítólag az egyetem páros hetén, tehát a második héten, csütörtökön már lenne román óránk, és ugye én jelentkeztem fakultatívrá. Mivel az óra dátumában nem voltam biztos, a kisbetűs kiírás miatt, megkérdeztem a csoportfelelősünket, akinek köszönhetően az évfolyamfelelőshöz is eljutottam, és megérdeklődtem, ha ő tud valami biztosat. Ő is csak azt

tudta nekem ajánlani, hogy menjek be, hisz sok veszíteni valóm nem lesz. Tehát október 10-én, csütörtökön reggel 8 előtt én már az állítólagos román órát tartandó terem előtt álltam, ahol rajtam kívül senki sem jelent meg. Borzalmas érzés volt egyedül, az üres terem előtt állni. Az egyetem is üres volt, alig lehetett látni néhány egyetemista diákot, hisz aznap valószínű kevés hallgatónak voltak óráik, mert például a mi csoportunknak aznap egy órája sem volt, teljesen szabadok voltunk, persze rajtam kívül, mert én jelentkeztem fakultatív román órára. Pehemre. Hirtelen a folyosón megjelent az egyik egyetemistatársam, András, akit még előző héten volt esélyem megismerni. Ő is jelentkezett erre a tantárgyra, és ő is bejött, hisz neki is az évfolyamfelelős javasolta, hogy jöjjön be. Tehát ketten álltunk a terem előtt, és rajtuk kívül még mindig senki sem jelent meg. 8 órát ütött az óra, és felbukkant egy nő a terem előtt, kinyitotta az ajtót és javasolta, hogy menjünk be a terembe, ha ott lesz óránk. Annyira vicces volt az a pillanat, hisz mi azt hittük, hogy az a személy, aki megjelent előttünk, a tanárnő. Nem viselt semmi különös öltözetet, kulcsa is volt, és még szívélyesen be is invitált a terembe. Mi nyugodtan leültünk, a nő eltűnt, viszont öt perccel később újból felbukkant és elkezdte a táblát letörölni, de akkor már takarítói felszerelésekkel is elvult látva, ami egyből arra utalt, hogy ő nem az általunk várt román tanárnő volt. Emellett rendkívül furcsa volt, hogy háromszáznál több diák közül, ahányan elsőévesek voltunk, csupán 2 diák jött el a fakultatív órára, amiből egy én voltam. Na, ez már tényleg röhejes órának ígérkezett, hisz nem elég, hogy tanár nem volt sehol, de diákok sem voltak, csupán kettő, amit számba sem mertem venni, számításaim során. Eltelt néhány perc, késve, bár tanár még nem volt sehol, megjelent még két fiú is, akik szintén erre a reggeli órára jöttek be. Az infó teremnek első sora, ahol akkor voltunk, meg is telt, négy személlyel. Mi egymás között bemutatkoztunk és szép lassan elkezdtünk beszélgetni, hisz azon a csendes és korai reggelen nem volt más tennivalónk egyikünknek sem. Tanár még mindig nem jelent meg, úgyhogy három fiú és jómagam négy fal közé voltunk zárva. A bemutatkozó által megtudhattam, hogy az egyik fiút Attilának, a másikat Márknak és ugye a harmadikat, akit látásból már ismertem is, Andrásnak hívnak. Mind nagyon kedvesek és barátságosak voltak, örültem annak, hogy megismerhettem őket, hisz nem volt valami sok ismerősöm az egyetemen. Ami nagyon furcsának tűnt számomra, az az volt, hogy addig akivel találkoztam, nem ide valósi volt, nem Kolozsvárról vagy környékéről származott, hanem sokkal messzebből. Attila Hargita megyéből, András Besztercéről és Márk pedig Nagyváradból, vagyis Szatmár megyéből jött ide Kolozsvárra tanulni. Már a legelején éreztem, hogy az egyetemen fogom megkapni életem nagy Ő-jét, a szerelmemet és egyben azt a személyt is, akit társamként elképezelek az életemben, bár akkor még sok reményt nem fűztem ehhez, hisz még mindennek a legelején voltam, csupán a második egyetemi hetemet jártam. Végül a román óránk elmaradt. Mi négyen megkerestük a román tanárnő egyetemi irodáját, aminek ajtaja sajnos zárva volt, viszont egy fontos információval mégis kisegített, hisz megtudtuk az e-mail címét, amire rögtön írtunk is egy levelet, hogy megtudjuk, lesz-e óránk akkor reggel. Alig küldtük el ezt az e-mailt, a tanárnő rá egy percre máris válaszolt, amiben elhangzott, hogy nem lesz óránk és sajnos még ő sem tudja pontosan mikor fog erre sor kerülni. Tehát minden hiábavaló volt, vagyis azért mégsem, hisz ennek a véletlennek köszönhettem azt, hogy megismerhettem Márkot, a fiút, akibe a későbbiekben szép lassan beleszerettem és akivel elkezdődött szerelmi történetünk. Mivel az óra elmaradt, mind elhagytuk az egyetemet és haza mentünk, legalábbis én ezt tettem. A korán kelésnek is volt valami haszna. Új embereket ismertem meg, akiket valószínűleg nem lett volna esélyem megismerni, másrészt a nap jó része előttem állt még, esélyt adva magamnak egy kis pihenésre is, mégha dolgoznom

is kellett aznap. Volt egy bizonyos dolog, ami nekem új volt. Az egyetemen egy óra, egy bizonyos tantárgyból 1.5 óra terjedelmű volt, tehát nem tartott többet, mint kilenven perc. Iskolában az óráink ennél sokkal rövidebbek voltak, csupán ötven percesek, amiből néhány perc el is ment, ha a tanáraink késtek. Az egyetemen már minden másabb volt. A tanárok pontosan érkeztek, minden egyes percet kihasználtak az órából, és extra nagy mennyiségű tananyagrészt adtak fel, hogy még véletlenül se unatkozzunk. Egy dolgot én mégis hiányoltam, a házi feladatokat. Béci sem hagyott fel semmi házit, pedig állítólag ő és tantárgya ígérkezett a legnagyobb falatnak az egyetemen. Nekem nem így esett le. Leglábbis minden másképp volt, mint ahogyan a felsőbb éves egyetemisták mesélték még az egyetemi bemutatón. Az az első 90 perces óra rendkívül gyorsan eltelt, és mehettem is haza. Az órarendünk elég bonyolultnak ígérkezett olyan szempontból, hogy fél hét nagyon hosszú volt, míg a hét másik felén csak egy darab óránk volt, és az is péntek reggel nyolc órától volt megtartva, egyértelműen Béci által. Emlékszem első héten kimentem a kertünkbe, mert édesapám is otthon volt, és elmondtam neki is milyen az órarendünk az egyetemen, mert Alexnek, a C&A almenedzserének meg kellett mondjam, hogy a következő héten milyen napokra szeretném a szabad napjaimat kérni, és mikor, hánytól tudok munkába menni. Elég sokat filozófáltam ezen, hisz minden nap másmilyen programom volt, és még nem tudtam, hogy fogom bírni. A szabad napjaimat végül hétfőre és keddre kértem, hisz azokon a napokon reggel 8-tól egészen este hétig, illetve 20:30-ig is kellett maradjak az egyetem falai között, ami azt jelentette, hogy sehogy sem fogom tudni megoldani a napi 4 órás munkába menést. Sajnos a szerdai napom is elég hosszúnak ígérkezett, akkor is 17:10-ig voltak óráim, de úgy gondoltam akkor még épp, hogy be tudnék érní 18-ra munkába. A csütörtököm fullba szabad volt, semmi órám sem volt, és pénteken egy darab előadásom reggel, ami nagyon jónak ígérkezett olyan szempontból véve, hogy könnyen meg tudtam oldani a munkába való menésemet, a furcsa egyetemi programom mellett. A hétvége már szuper volt, hisz akkor probléma mentesen tudtam járni dolgozni és még egy kis szabad időre is szert tehettem, hamár hétközben teljesen lefoglalt a zsúfolt programom. Egy dolog mégis megrémisztett, méghozzá az, hogy amikor az egyetemen hosszú napjaim voltak, az órarendben több órányi szünetem volt betéve, ami őszintén szólva egyáltalán nem tetszett. Haza sajnós nem volt, hogy elmenjek, mert három-négy órás szünetek esetén nekem nem érte meg a hosszú és fárasztó út miatt, másrészt egyedül, akkor még nem ismerve úgy senkit, nehéz volt elképzelni annyi lyukas órát, anélkül, hogy bármi hasznosat is tudjak tenni. Akkor, abban a percben, mikor ezeken gondolkodtam, minden meg tudott rémiszteni, hisz még minden olyan új volt számomra: a környezet, a légkör, az egyetem, az órarend, a körülöttem lévő emberek, de ami a legjobban megrémisztett, az a sok hirtelenjéből jött változás volt. Nem tudtam hogyan kezeljem ezt a sok dolgot az életemben, mert minden a feje tetejéből érkezett, anélkül, hogy bármire is számítottam volna. Az egyetem első két hete hamar eltelt, a munkában is gyorsan eltelt az idő, de amit a legjobban sajnáltam, hogy saját magamra nem volt időm. Egyszerűen olyan zsúfolt volt minden napom, hogy még hétvégén is alig akadt egy kis szabadidőm, amikor végre kipihenhetném magam rendesen. Szombaton kicsit későbbig aludtam, mert a hosszú hetek után fáradt voltam, emellett kellett takarítsak, még ettem és készülődtem és kellett is munkába menjek. Hiába voltam csupán 4 órás munkanormával, mert mindig maradtam plusszba is egy keveset, ha pedig a kasszába voltam, akkor onnan nehezen szabadultam ki és miután fáradtan haza értem, az első dolgom a pihenés volt, ha időm megengedte. Később fürdés és a várva várt alvás következett, hisz vasárnap reggel hét után már ébren kellett lennem, ha időben elakartam készülni a templomba. Vasárnap reggel a szüleim költöztek fel, hogy tudjunk

megreggelizni és gyorsan elkészülni. Csak édesanyámmal jártam templomba, hisz édesapám már két éve nem jött velünk. Ahhoz, hogy mindent megértsetek, tudnotok kell azt is, hogy édesapám baptista, édesanyám pedig református vallású. Mindig is nehéz volt nálunk a családba beosztani azt, hogy mikor hova menjünk templomba, hisz mindenki a saját egyházába akart menni, ahova igazán tartozott. Édesapám mindig is nagyon vallásos és hívő ember volt. Rendszeresen járt Baptista Imaházba, napi szinten olvasta a Bibliát, játszott az orgonán és gyönyörűen énekelt, emellett vezette a Györgyfalvi Baptista Imaháznak ének karát is, még édesanyám megismerése előtt. Ő egy igazi hívő életet élt, viszont édesanyám még ha minden vasárnap is járt templomba, nem volt olyan erős hite, mint édesapámnak. Ők ketten, ezelőtt húsz éve, házasodtak össze, hisz szerették egymást, viszont ezt a kapcsolatot, s házasságot akkoriban mamám és édesapám testvére, jobban mondva teljes családja ellenezte, mert nem igaz hívőségen alapult, másrészt édesanyámnak ez már a második házassága volt, már volt két gyermeke is, születésem és édesapám előtt: egy lány és egy fiú, arról nem is beszélve, hogy ő nem baptista életet élt, mint édesapámék. Nagyon bonyolult volt akkoriban nekik. Édesapámmal megszakította a kapcsolatot mamám, nem is akarta látni amiatt, amit tett. Nagynénémmel, tehát édesapám testvérével és családjával szintén megszakadt a kapcsolat, hisz senki sem akart beletörödni a helyzetbe, mindenki ellenezte ezt a házasságot, mintha egy tiltott gyümölcsbe harapott volna bele édesapám, azáltal, hogy feleségül akarta venni édesanyámat. Feleségül is vette, tehát minden ami ezelőtt történt csak a kezdete volt mindennek. Édesapám nagyon sok szempontból megváltozott idő közben. Őt sajnos a Baptista Imaházból kitiltották egy időre, hisz olyat tett, ami nem illett egy Baptista vallásba születő gyermekhez, másrészt meg kellett szakítsa a kapcsolatot a számára legfontosabb emberekkel, hiszen már nem fogadták el őt, harmadrészt anyukám református vallása miatt, ő is református templomba kezdett el járni, és az egész családukat buzdította arra, hogy rendszeresen templomba járjunk. Nagyon szigorú volt minden téren, ha Istenről meg a vallásról volt szó, amit meg is értek, hiszen mégiscsak ebben nőtt fel, és erre volt tanítva is. Nem látom értelmét annak, hogy jobban belemélyedjek, és ennél részletesebben leírjam a régi múltat, viszont ezeket elmeséltem, hogy mindenki számára érthető legyen az a pont, mikor arról beszélek, ami a későbbiekben történt. Ezelőtt tizenhárom éve édesanyámnak agyvérzése volt. Ő akkor alig tudott járni, beszélni, nem volt ereje ahhoz, hogy bármit is tegyen, szüksége volt segítségre, bár rajta, az ő súlyos állapotán csak egy Isteni segítség tudott segíteni, hisz már a halál szélén járt. Édesapám fedezett fel egy adást akkoriban a Naşul TV-n, ahol betegekért imádkoztak. Szeretett egy olyan Univerzális Bukaresti Imaházra, más szóval egy templomra, ahol a betegekért, azoknak lelki és testi meggyógyulásáért imádkoztak. Ott helyben vagy idővel gyógyultak meg az emberek, és mindenkinek, aki hitt, csodák történtek az életük során, pont mint a Názáreti Jézus idejében, mint ahogyan a Bibliában is olvashatjuk. Ezeket a csodákat hallva édesapám úgy döntött, hogy elviszi a teljes családukat Bukarestbe, Románia fővárosába, ahol ez a Hit Gyülekezete is található. Mint ahogyan kiderült, ez egy román Hit Gyülekezete volt, egy román nyelvű Univerzális gyülekezet, ahol valóban igaz csodák történtek. Kolozsváron sajnos nem volt ilyen Imaház nyitva, emiatt el kellett menjünk a Bukaresti Katedrálisig, édesanyám miatt. Ott őerte imádkoztak, és édesanyám jobban lett. Erőt nyert, még hozzá olyan erőt, amit soha senki által nem kaphatott volna meg, mint akkor azon a helyen, Isten segítségével által. Édesanyám meggyógyult. Mikor hazajött onnan, nemcsak, hogy járni tudott, hanem a kertünkben is tudott dolgozni, megtudta gyomlálni az ágyásokat. Teljesen felépült. Nem sokra rá itt Kolozsváron is nyitottak egy ilyen Imaházat, annyi különbséggel, hogy sokkal kisebb volt. Elkezdtünk ide

járni a családdal, a fiú testvérem kivételével, aki nem akart jönni velünk Isten házába. Később itt oldódtak meg azok a családi problémáink, amik idő közben felmerültek. A szüleim, a lánytestvérem és én is hittünk. Hittünk abban, hogy minden sikerülhet ha teszünk érte, és nem hagyjuk elveszni. Csak egy gond volt. Édesapám elakart adni egy területet, amit sajnos sehogy sem tudott évek alatt eladni, emellett haragba került az akkori pappal, néhány ok miatt, és ebből kifolyólag nem akart többet velünk jönni az Imaházba. Azóta sok minden megváltozott. A lánytestvérem Bukarestbe költözött, az ottani Hit Gyülekezetébe, ahol irodai munkát végez, emellett neki a barátja ott pap, és tervben van az esküvőjük is. Most csak én és édesanyám járunk ebbe a templomba, és akkor vasárnap is csak mi ketten mentünk a templomba, hisz édesapám nem akart jönni. Időben el kellett készülnünk, hogy el tudjunk indulni, hisz a templomozás reggel 9-től már megkezdődött. Nagyjából két órát és néhány percet tartott, ami miatt nagyon kellett igyekeznem, hogy haza tudjak érni, egyek és induljak vissza munkába. Akkoriban vasárnap folyton a nap közepén voltam betéve dolgozni, tehát 14 órától egészen hatig. Ez a két hét iszonyatosan hamar lepergett mellettem. Következő hetekben sikerült jobban megismerni néhány csoporttársamat, hisz 5 fős csapatokat kellett alkossunk, akikkel a teljes év során különböző tantárgyakból projekteket kellett bemutassunk. Én 4 lánnyal kerültem egy csapatba, akik nagyon kedvesnek és okosoknak bizonyultak, talpra készen a kihívásoknak és újdonságoknak, amiket elének tárhat idő közben az élet. Legjobb barátaim is ebből a kiscsoportból lettek, nevükön szólítva Erikáról és Nóráról lenne szó. Ők mindenben mellettem álltak, és bármiről is volt szó, ott voltak segítségemül, de emellett igaz barátokként is helyt tudtak állni. Az egyetemen gyakran összefutottam előadásokon újabb fiatalokkal, akik közül néhányval elég jó barátságokat tudtam kötni. Szép lassan kiszövődött egy kötelék köztem és a körülöttem lévő emberek között. A buszon gyakran találkoztam ezekkel az ismerősökkel, sőt csoporttársaim közül is elég sokan egy buszon velem jöttek, így volt esélyem némelyiküket jobban megismerni ezáltal. Márkot akkoriban csak futóban volt esélyem látni. Sokszor láttam a közös előadásainkon, bár ezen kívül nem igazán volt esélyem máskor összefutni vele, hisz ő Menedzsment szakos volt, tehát a szemináriumjai külön, teljesen más csoporttal voltak megtartva. Volt egy-egy nap, amikor random összefutottunk, de csak egy köszönés hangzott el köztünk, hisz legtöbbször csoporttársainkkal voltunk körülvéve, így nem igazán volt esélyünk ennél többre. De hát akkor ki gondolta volna, hogy milyen szál fog köztünk kialakulni...

November végét írtunk, egy pénteki napot, mikor sor került a Mikroökonómia parciális vizsga időpontjára. Reggel korán, nyolc előtt bent kellett már legyünk az Aula terme előtt, hogy időben bejussunk, és neki tudjunk kezdeni az írásnak. Tudva ezeket, aznap a szokásosnál korábban keltem fel, reggel hat előtt, hogy minél hamarabb be tudjak érni az egyetemre. A buszon folyamatosan olvastam a jegyzeteimet, ismételgettem a fontosabb képleteket, elméleti részeket, hogy jobban magamba rögzítsem őket. Őszintén szólva, nem tudtam jól a tananyagot, hiszen csak a vizsga előtti két napban tanulgattam. Sajnos nem jártam nagy sikerrel. Bonyolult volt az a heti programom, hisz mivel csupán parciális vizsgáról volt szó, minden egyes egyetemi órám meg volt tartva, emellett dolgoztam is, és nem jutott időm a Mikroökonómia tanulására. Szerdán is dolgoznom kellett volna, valamint egyetemre is jó lett volna mennem, hisz két szemináriumom is volt tartva aznap, de mivel tudtam, hogy eddig semmit sem tanultam, úgy véltem, hogy talán a legjobb döntés az lesz, ha otthon maradok és tanulok. Alex-el, a C&A almenedzserével sikerült megbeszélnem, hogy ne menjek be aznap munkába, és következő hétvégén pótolom az elmaradásomat. Szerencsére csütörtökön a munkából és az egyetemről is

szabad voltam, így volt időm tanulni. Sikerült átnézni a teljes szemináriumi anyagrészt, viszont az előadási bemutatókra sajnos már nem maradt időm. Így is éjjel feküdtem le, olyan három óra környékén, reggel pedig rettenetesen korán kellett keljek. Alig aludtam akkor éjjel. Reggel, ahogy felkeltem, megittam a lattémat, hogy kicsit felébresszen. Elég kómás állapotban voltam a fáradtság miatt. Az a heti munka, az egyetemi órák, a tanulás, a rengeteg tananyagrészt, meg hát a szinte semmit sem érő alvások teljesen kimerítettek. Ezt aznap reggel meg is érezhettem. Az egyetem felé tartó utam során folyton csukodtak le a szemeim. Alig bírtam nyitva tartani őket, miközben a leckéket nézegettem. A kétágú templomnál, mikor megállt a busz, valamiért kinéztem az ablakon, és megdöbbenésemre Márkot láttam magam előtt, azaz a megállóban az én buszomat várva. A 24B-t várta, azt a buszt, amin én is ültem és tanultam. Még ha fáradt is voltam, éppen akkor, és pont azon percben láttam meg őt, azt akire nem számítottam, de mégis a legnagyobb szükségem volt rá. Akkoriban semmi sem volt köztünk, csupán egyetemi társak voltunk, mégis rápillantva, még ha csak a buszról is, mosolyt csalt az arcomra. Háttal ültem a buszon, a leghátsó ajtó melletti kettes ülésben, az ablak mellett. Mikor kifelé pillantottam, ő is rám tekintett. Észrevette ezt a fáradt leányzót, engem, ahogy tartom magam előtt a teleírott lapokat. A következő ajtónál szállt fel, és ott is maradt, nem akart engem, tanulás és ismétlés közepette megzavarni. Alig vártam a pillanatot, hogy leszálljak, és beszélhessek vele. Tudva, hogy egész végig a buszon volt, és csupán néhány lépés távolság határolt minket, már hiányzott a tekintete, a hangja. A tanulásról már le is mondtam. Éreztem, hogy ez nem fog menni. Ez a gondolat nem hagyott békén. Szükségem volt egy kis beszélgetésre, hogy egy kicsit eltereljem a gondolataimat. Elég jól elbeszélgettünk egymással. Talán ez volt a második hosszabb beszélgetésünk, amikor csak mi ketten voltunk, senki más jelenléte nélkül. Mint kiderült, ő sem tanult a parciálisra, nem készült annyira erre a vizsgára. Ahogy ezt elmondta nekem, kicsit megkönnyebbültem. Úgy éreztem, nem vagyok egyedül. A vele való beszélgetés során, a gondolataimból egyre jobban törölődtek a képletek, amiket korábban fontosnak tartottam. Nem tudtam semmire sem koncentrálni, csak rá, az ő egyedüli jelenlétére. Felértünk az első emeletre, ahol egyből jobbra található volt az Aula is. Megálltunk. Még most is magam előtt látom, ahogyan ott előttem állt. Szépen, sármosan a lépcsőfokoktól egy kicsit odébb állt, én pedig szembe vele. Csodás volt nézni a szemeit, a szép göndör haját, és őt egészében. Megállt a lélegzetem is tőle. Olyan jóképű volt! Akkor éreztem egy varázst, egy kapcsot, egy összeköttetést, mintha valami láthatatlan szál összefonódna minket. Én már akkor is mélyen szerettem, legalábbis teljesen levett engem a lábamról. Ezután, ezeket a gondolataimat muszáj volt félretegyem, hisz feltett egy kérdést valamely képlettel és lecke részekkel kapcsolatosan. Addigra ezek félig ki is törölődtek belőlem, így csak fél válaszokat tudtam adni neki. Elő kellett vennem a mappámat, amibe a szemináriumi leckék voltak gondosan betéve fóliákba, hogy meg tudjam pontosan nézni, és neki egész választ tudjak adni. Idő közben egyre jobban kezdtek sorakozni mellettünk, a többi egyetemista hallgatók. Beszélgetésünket megszakítva, én is félre vonultam, elővettem a fehér lapomat, a személyi igazolványomat, a golyóstollaimat és persze a vizemet is, mert a percek folyamatosan teltek, és egyre jobban közelgett a nagy pillanat, mikor beengedtek a terembe vizsgázni. Találkoztam csoporttársaimmal is. Erika és Nóra rögtön meg is kérdezték, ahogy összefutottunk, hogy tudom-e, amit kell, de válaszom kissé lehangozó volt. Sajnos nem tudtam. Hiába tanultam két napot, hisz a túl nagy tananyagrészt, ennyi idő alatt képtelenség volt mind megjegyezni, max sablonosan. Elérkezett a pillanat. Be kellett menjünk a vizsga terembe, a nagy Aulába. Az egyetemi szakokat, szép sorjába vették a felügyelő és vizsgáztató tanárok, ezen belül pedig

mindenkit névsor alapján szólítottak be a terembe. Hirtelen meghallottam a nevemet. Fejemet felemeltem és büszkén, majd kissé lehangolóan bementem a terembe. Semmi kedvem nem volt vizsgázni, mégha csak parciálisról volt szó. Egyszerűen tudtam, hogy az akkori tudásommal sokra nem megyek, mégis reménykedtem abban, hogy bár egy minimális átmenő jegyet összehozók. Mikor kiosztották a tételeket, és megláttam milyen hosszú, és mennyi elméleti karikázós feladat van rajta, kissé megijedtem. Akkor, azokban a percekben próbáltam minden tudásomat összeszedni, hogy a legtöbbet kihozzam az egészből, de az idő lejárt. A feladatok felét sem sikerült befejeztem. Éreztem, hogy semmi sem lesz rendben. Én sem voltam jól, de hát muszáj volt félbe hagyni az írással. Beálltam a sorba, a többi hallgató mögé, és hallgattam, ahogy egyik a másiknak mondja, kinek, hogy sikerült. Mögöttem állt be a sorba Noémi, a volt osztálytársnőm és ugye csoporttársam, legjobb barátnőivel, akik az Apáczai Csere János Elméleti Líceumba jártak. Anett, az egyik Apáczais mutatta nekem a tételét, és mint kiderült, ugyanazt kaptuk. Neki teljesen más válaszok szerepeltek a lapjain. Kicsit ledöbbsentem a rengeteg válasz különbségeken. Ő hirtelen felnevetett és megkérdezte, hogy vajon ő kellene kijavítsa a dolgozatát vagy én. Ironikus kérdés volt, hisz én első tanuló voltam még líceumban. Mindig is sokat tanultam a felmérőkre, és szinte mindig kilenc-tíz körüli jegyeket kaptam, hisz mégiscsak tudtam. Noémi tudta, hogy mindig utánam kell menni, de az előző kérdésre adott válasza ledöbbsentette, mikor kimondtam: "Nem tanultam sokat, így nem is tudok!". Talán először hallhatta ezeket tőlem, így nem is csodálkoztam a reakcióján. Teljesen jogos volt. Béci, a tanárunk közel ült le hozzánk, hátat fordított és láthatóan hallgatozott. Észleltem, hogy nagyon kíváncsi a hallgatók beszélgetéseire. Érdekelte, kinek, hogyan sikerült a vizsga, ezért csak szépen hátat fordítva, anélkül, hogy túlságosan feltűnő lett volna, próbált hallgatozni. De hát ki ne vette volna észre, mit is művel valójában. Leadtuk a dolgozatainkat. Nem volt mit visszafordítani. Gyorsan felöltöztem, eltettem mindenemet, ami az asztalon hevert, végezetül pedig elvettem a táskámat és elhagytam a termet. Siettem, hiszen rögtön a vizsga után lett volna egy másik csoportnak Menedzsment órája, amire én is befurakodtam volna, hogy pótoljam a szerdai hiányzásomat. Felmentem az emeletre, az adott terem ajtaja előtt álltam, de nem mertem bemenni. A terem ajtaja tárva nyitva állt. A szeminárium már javában zajlott. Minden egyetemista a feladatra koncentrált. Látható volt, mégha így kívülről is néztem mindent, a feladatnak már neki kezdtek. Úgy éreztem, nem tudok már igazán bekapcsolódni az órára, és nem érteném majd meg a feladatot, hisz már a javáról le is maradtam. Ezzel a gondolattal, vissza is fordultam a folyosón, és a lépcsőfokokon gyorsan le is szaladtam, hogy hagyjam el végre az egyetememet. Kimentem a buszmegállóba, és rögtön meg is érkezett a várva várt szokásos buszom, a 24B. Felültem. A helyek egytől egyig foglaltak voltak, így megálltam az ajtó mellett és fogozkodtam a buszon lévő fém csőbe. Idő közben, szép lassan felálltak a leszállásra készülő utasok, így aztán alrébb kellett menjek, előlről a második ajtó felé. Na, de hát kibe is botlódttam bele? Gondolom mostmár ti is tudjátok, így hát nem is titkolom tovább. Márkot láttam meg, egy másik fiúval beszélgetni. Nem tudtam, pontosan kivel beszél, de hát sejtettem, hogy egy csoporttársa vagy simán egyetemista társa lehet. Egyre közelebb jutottam hozzá, hisz az emberek mellettem tolongtak a leszállás miatt, az ajtó felé. Nem vett észre, és nem tudtam, hogyan köszönhetnék neki, vagy miként szóljak hozzá. Kicsit tartottam attól, hogy azt hiszi, követem. Pedig ez csupán véletlen találkozások sorozata volt. Végül, úgy emlékszem, valahogy, valami folytán rám pillantott. Észrevett és megint sármosan, a gyönyörű tekintetével rám mosolygott, és köszönt. Akkor, abban a pillanatban, valahol mélyen éreztem, hogy tetszem neki. Folyton mosolygott rám, az ő szelíd tekintetével fokozta ezt a pillanatot. Ő is

megkérdezte, hogy sikerült a parciális vizsga, én meg szintúgy visszakérdeztem, és egymás kérdéseire választ adtunk. Már akkor is nagyobb hitet vetett belém, mint ahogyan én szoktam tenni magammal. Anélkül, hogy bármit is tudott volna, mondta, hogy nekem biztosan meglesz az átmenő, hiszen korábban úgy látta, nagyon is tudom a leckéket. Amikor felmerült a kérdés, hogy meglesz-e vajon az átmenő, az én válaszom az volt, hogy “nem tudom”. Nem igazán értette, mit is jelent nálam ez a köztes válasz, de az egészet lefedte azzal, hogy nekem biztosan meglesz. Én ezt terelve, mondtam nekik, hogy amúgy is újra írom majd a szesszió időszakban, hogy javítsak majd a jegyemen, bármilyen is lesz az. Márk azt javasolta, hogy inkább ne tegyem, hisz a Mikroökonómia nem egy olyan tantárgy, amit jó kedvvel újraír bárki is. Emellett ő és a barátja azt állították, hogy nekik semmi képpen sem lesz meg az átmenő jegyük, mert nem tanultak erre semmit, vagyis majdnem semmit. Idő közben a másik fiú leszállt, és megint csak mi maradtunk. Olyan volt minden, mintha csak mi lennénk a bolygón, ezen a világon, na meg persze a Földön. Nem hallottam a külső zajokat, csak őt. Titkon, anélkül, hogy magamnak bevallottam volna, kezdett egyre jobban megtetszeni ez a srác. Minden szavával lenyűgözött. Olyan rendesnek, illedelmesnek és persze okosnak is találtam. Úgy láttam, hogy ő nem a tipikus fiúk közé sorolható. Különlegesnek tűnt, minden oldalról tekintve. És valóban az volt, emellett az is. Mielőtt leszállt volna a kétágú templomnál, ahol rendszerint eddig elváltak útjaink, hamarabb elköszönt, majd mégis megfordult. Valami hasonlót mondott: “Én azért azt ajánlom, hogy gondold még egyszer át, a Mikro parciális újraírását!” Ezután szép hétvégét is kívánt, bár nem egészen emlékszem, milyen szavakat használt, de nem is ez a lényeg. Szerettem, hogy minden mondata nagyon tartalmas és értékes volt. Nem volt egy szó sem, amit hiába kimondott volna. Látszódot, hogy minden szavát átgondolta, mielőtt kiejtette volna, legalábbis nekem így esett le. Egész beszélgetésünk során mosolygott, bár mielőtt leszállt volna, mikor visszafordult és rám mosolygott újból, az volt a legvalódibb, amit valaha is láttam tőle. Teljesen beleszerettem a mosolyába, mégha akkor ezt magamnak nem ismertem be. Egyszerűen megtetszett. Szerettem a frappáns és megnyugtató válaszait, s a tekintetét. Láttam a csillogást a szemében, valahányszor rám tekintett. Éreztem, hogy ő lesz az én örök fényt nyújtó csillagom, ebben a sötét világban, amiben mi most élünk. Úgy is lett, csak már nincs mi fényt hozzon ennek az elesett csillagnak, hogy továbbra is ragyoghasson. Vele együtt elestem, és ezáltal igaz fényemet elveszítettem. Mégha most nem is vagyok vele, úgy érzem, az én csillagom elvesztette láthatatlan szárnyait, amihez erejét bennem lelte. Ezek után eltelték hetek, de megint csak futóban láthattam őt. Az előző érzéseim, amik korábban felgyűltek bennem, szép lassan elhalványodtak. Már nem sok esélyét láttam az egésznek, ami köztünk kiszövődött. Nem voltak már jelei annak, hogy köztünk bármi is kialakulhat, legalábbis több, mint barátság nál. Még akkor csütörtökön, amikor lett volna a román fakultatív óra, mi négyen, akik aznap reggel bementünk, készítettünk egy közös messenger csoportot. Rögtön a csoport létrehozása után, Márk be is jelölt ismerősnek a Facebookon. Megerősítettem az ismerősnek jelölését. Ismerve magamat, tudtam, hogy az instagrammot sokkal többet használom, és talán az lenne a legjobb, ha ott is bekövetnének egymást, de mégis valami belülről visszahúzott. Abban a pillanatban úgy éreztem, még túl korai, nem ismerjük egymást igazán, nem követne vissza és inkább majd néhány hónap múlva esélyt adok ennek is. Legalább lesz egy új ismerősöm az Instán. A decemberi hónapom kívülről nem tűnt zsúfoltnak, mégis számomra annak bizonyult. A parciális vizsgák után, amik az egyetemen zajlottak, teljesen kimerültem. A teljes időszak alatt dolgoztam. Nem tudtam, hogyan oszthatnám be megfelelően az időmet. Egyszerűen olyan zsúfolt volt minden egyes napom abban a három vizsgahétben, hogy alig vártam már a végét.

Három heten keresztül, igazából már november vége fele közeledve kezdődtek el a parciális vizsgáink. Eleinte a munkahelyemről kiakartam kérni a szabadsági napjaimat bár a matek parciális vizsga hetére, hogy fel tudjak rendesen készülni a vizsgára. Beszéltem a C&A menedzserével és almenedzserével, hogy egy tehertől megszabaduljak, de sajnos nem volt eredményes. Eleinte, Alina, a menedzser azt ígérte nekem, hogy kivehetek egy hetet, de a későbbiekben már más volt a válasza. A ruhás üzletnek szüksége volt minden egyes alkalmazottra, a nagy forgalom miatt. Rengeteg ember jött vásárolni hozzánk abban az időszakban, hisz már előre le akartál tudni a Karácsonyi ajándékokat. Így hát, ha visszautasították kérésemet, nem volt mit tennem. Egy annyiban sikerült megegyeznem Alex-el, az almenedzserrel, hogy ha szükségem lesz egy-két nap szabad napra, az adott vizsgák előtt, akkor az megoldható lesz, viszont amint lejárnak ezek, hétvégén vagy akár hétközben is, be kell pótolnom. Így is lett. Valóban két szabad napot kaptam plusszba, majdnem minden vizsga előtt, bár ez nekem sajnos nem volt elég. Nem volt, hogy bepótoljam az eddigi elmaradásaimat. Az egyetem során minden egyes előadáson és kurzuson részt vettem addig a pontig, mégsem éreztem magam felkészültnek. Úgy láttam, hogy ezek az órák nem készítettek fel engem a vizsgákra, ami rám vártak. Sajnos nem csak én voltam így vele, hanem csoporttársaim és egyetemista társaim is. Az egyetemi parciális vizsgára valóban kellett készülni, mert a tanáraink szigorúan pontoztak minket. Az egyetemi élet nem volt gyerek játék. Minden egyes nap kellett volna tennem azért valamit, hogy fel tudjak időben készülni ezekre a napokra. De sajnos nem tettem. Nem tudtam, hogy nem fogom tudni behozni elmaradásaimat. Végülis, a matek parciálison átmentem 6,35-el, ami viszonylag elég tűrhető volt, rosszabbra számítottam. Menedzsmentből nem kaptunk jegyeket. Az írásbelink pntozva volt. Maximum 20 pontot lehetett kapni, amiből én 11-et el is értem. Örültem, hogy ezeket a parciális vizsgákat letudtam, de tisztában voltam azzal is, hogy hamarosan eljön a szesszió ideje, és akkor már tényleg nem fogom bírni, ha így folytatom. Úgy éreztem abba kell hagynom a munkát. Nem fogom bírni a folytatásban munka mellett az egyetemet, vagy éppen fordítva. Oda jutottam, hogy abszolút semmi szabad időm nem volt, vagy amikor épp volt egy órák, esetleg kettő, azt muszáj volt pihenésre szánnom, mert már tényleg nem bírtam. Hétfőn és kedden, mikor hosszabb napjaim voltak az egyetemen, akkor szabad voltam munkából, viszont a többi napokon is teljesen elfoglalt voltam, hisz már javában az egyetemi projekteken dolgoztam, amikre a későbbiekben jegyeket kellett kapjunk, esetleg részpontokat a végső jegyünkhöz. Ezek az egyetemi projektek nagyon lekötötték figyelmemet, szabad időmet, és már nem jutott időm saját magamra. Igaz, csoportban voltunk, csoportosan kellett ezeken a projekteken dolgozzunk, de mivel órán egyes tantárgyakból nem fejeztük be a feladatainkat, szabad időmben ezeken kellett dolgozzak, merthát a többiek nem igazán segítettek, még ha tudtak is róla. Mindenki fáradtan ment el az egyetemről, velük együtt én is, mégis én voltam az, akire a feladatok nagyja hátra maradt. Mivel nagy nyomás volt rajtam, abban az időszakban, és hát láttam, mennyire nem lehet egymás mellé helyezni az egyetemet a munkával, arra a döntésre jutottam, hogy abba hagyom a munkát, hisz amúgy sem vagyok rászorulva. Egyik nap, mikor munkában voltam rávettem magam arra, hogy beszéljek Alex-el, és elmondjam, hogy akár mennyire is szeretek dolgozni, le kell mondjak a munkáról, mert már nem мүдődik egyetem mellett. Nem igazán értette meg, miért fogom az egyetemre és az időre felmondásomat. Azzal érvelt, hogy ő egész végig dolgozott egyetem alatt, és bírta, sőt mindig az első tanulók között szerepelt. Végülis, nehezen elfogadta kérésemet, de azért volt neki is egy óhaja felém. Arra kért, hogy maradjak december végéig, a hivatalos szabadság napjaimat ne vegyem ki, úgyis ki lesznek fizetve utólag, és

maradjak december 31-ig, mert szükségük van rám, emellett meglenne nekem is a kerek öt hónapom náluk, 2024-ben. Elfogadtam. Ő azt mondta, hogy januárban még bőven lesz időm felkészülni a szesszióra, hisz amúgyis csak január 20-án kezdődnek meg a vizsgák. Az idő megint nagyon elkezdett pörögni mellettem. Idő közben kiderült, hogy Alina, a C&A menedzsere, aki 7 teljes évet vezetett ezt az üzletet, ahol én is dolgozok, felmond és átmegy egy másik helyre. Neki is túl sok volt az itteni pozíciójával járó terhek és gondok. Ő valóban túl sok miundent vállalt magára, rengeteg feladatba neki vágott, és tényleg sokat mutatott az asztalra, márcsak az idő alatt, amikor vele együtt dolgozhattam. Teljesen megértettem őt. Szüksége volt egy kis helyzetváltozásra, amikor a terhektől felszabadulhat. A Nespresso-nál vállalt menedzseri pozíciót, és meg is kapta, emellett el is fogadta. Csupán december 15-ig maradhatott velünk. 16-tól kezdte az új állását. Mégha nagyon kimerítő hónap is volt a december, élmányekkel dúsnak bizonyult számomra. Egy igazán szép kerettel zárult a 2024-es évem. Decemberben sor került a mikulásos ajándékozáshoz is, 6-án, a C&A-es csapat között. Valami vicces ajándékot kellett adni, de nagyon kevés pénzüsszetre. Kissé nehezen döntöttem el mi is legyen az ajándék, amit adhatnék, hisz egy férfit húztam, pontosabban Alina barátját, akiről csak annyit tudtam, hogy informatikusként és adatkezelőként dolgozik az üzletünknek. Végülis arra a döntésre jutottam, hogy egy kis gyógyszertáros tasakba bele teszek néhány plikk teát, meg egy kis csókit, és ráírom, hogy mégha a télapó jó is, egy-egyszer hülést is küld, amivel olykor szembe is kell szállni, ha át akarjuk vészteni. Ötletesnek tűnt, ezért ennél maradtam. Mikulásozás előtti napon este, be is vittem a kis ajándékot az üzletbe, és hátul hagytam az asztalunkon, mert december 6-án sajnos nem vehettem részt a közös ajándék átadáson, hisz az egyetemen előadásom volt tartva, amin részt akartam venni, íghát hamarabb bevittem az ajándékot. Este, miután bezárt az üzlet, felhívtam édesapámat, és elmondtam neki, mit is vittem vicces ajándékként, aminek hallatán apukám azt mondta, hogy jobb lenne, ha kicserélném és vinnék mást. Eszébe ötlött az a zseniális ötlet, hogy vihetnék egy szörpös üvegben lila káposzta levet, hisz ez vicces lenne. Édesapám elő is készítette, amit kitervelt a fejében. Édesanyám fokozva ezt, tett egy fagyis dobozba gyalult savanyú káposztát is, hogy érdekesebb legyen. Ezeket reggel tasakba tette, még egy varrottas terítőt is tett melléjük és bevitte a C&A-hez reggel. Kérésre otthagya az előző estén általam otthagyt ajándékot is. Az alkalmazottak, akik akkor reggel bent voltak, feldíszítették a Karácsonyfát, és átadták az ajándékokat egymásnak. A reggeli egyetemi Mikroökonómia előadásom után, hazafele menve, bementem és elvettem az én ajándékot is. Az ajándékozás már egy ideje le is járt, viszont találkoztam Alinával és a barátjával is az üzletben. Nagyon örültek a kapott ajándékoknak, emellett felemelő volt hallani, milyen vicces is volt kibontani az ajándékokat. Teljesen meglepettette őket a kapott dolgok csomagolása. Ők valóban azt hitték, hogy fagyis van téve a fagyis dobozba, de mikor kibontották, az erős savanyú káposzta szaga beborította a hátsó konyha illatát, ahol az ajándék átadás is zajlott. Emellett a gyógyszertáros tasak is meglepettette őket, azt hitták a hülés elleni szerek mellé fagyit adtam, hátha egyik megelőzi a másikat, de a szörp már csak ráadás volt az egészre. Az volt maga a "HAL A TORTÁN", hisz mikor kibontották az üveget, hogy töltsenek szirupot a pohárba, megint a savanyú káposztalé illata jött elő. Márcsak elmesélve az egészet nekem, így utólag is hallva, magam elé képzeltem milyen vicces jelenetekről maradtam le. Végülis elnyertem a legviccesebb és legpoénosabb ajándék díjat, ami persze nem volt külön díjazva. Én egy gondosan becsomagolt füzetet kaptam, masnival is ellátva a tetején. Otthon ki is bontottam. Az A4-es füzet első lapján az szerepelt: "Egy szorgalmas egyetemistának". Nagyon jól esett. Mégha értékileg nem volt a

közelében sem, az enyémhez képest, meghatotta a szívemet. Jól esett, hogy valaki gondolt az egyetemista életemre is. Aznap édesanyámtól is kaptam ajándékot, pedig neki nem igazán volt szokása akkorra adni nekem bármit is. Minden jól jött, de azt még jobban értékeltem, akitől kaptam azokat. Nem sokkal később, december 13-ára esett sor a Karácsonyi ajándékok átadására is, de egyben a menedzser búcsúztatására is. Aznap munka után, elegánsan felöltözve bementünk a városba, egy általunk választott étterembe, ahol egy teljes szoba le is volt foglalva számunkra. Az ottani ajándékozás remek volt, nagyszerű emlékekkel maradtam onnan is, amiket fényképekkel meg is örökítettünk. Alina 15-ig maradt, ami azt jelentette, hogy 16-tól egy új menedzserre kell számítanunk. Olyan furcsa volt, de 16-án, mikor bementem dolgozni, már nem volt ott az eddigi kedves, de egyben olykor szigorú menedzser, akihez hozzá voltam szokva. Csupán Alex várt minket, az alkalmazottakat. Nekem sem volt hátra sok, így hát eljött annak is az ideje, hogy kitöltsem a felmondási papíromat. A napokban megérkezett az új menedzser, Ariadna, akivel volt tartva a cég által finanszírozott Karácsonyi vacsoránk is. Megint egybe gyűlt a csapat, mindenki szépen ki volt öltözve, végülis meg kellett mutassuk mindenkinek valamilyen szinten azt, hogy egy ruhás üzletben dolgozunk, és onnan jöttünk aznap este együtt ünnepelni. De hiányzott valami, jobban valaki. Alina, már nem volt ott. Az ő helyét egy másik személy töltötte ki, akinek még semmi köze nem volt a csapatunkhoz, azon kívül, hogy menedzseri pozíciót töltött be. Én csak akkor este ismerhettem meg ezt az új menedzsert. Szép estét és éjt zártunk akkor is le, bár nem volt ugyanolyan, mint a régi légkörrel. A Karácsony előtti héten az egyetemi óráinkat, online tartották meg. Az a hét hamar elrepült, és viszonylag lezsernek tűnt, de mégis minden nap végén ezt utólag másképp véltem. Akkor sem volt időm. Valahogy minden nap eltelt semmiben. Olyan volt, mintha nem is vettem volna részt az órákon. Egyszerűen nem maradt meg a lényeg a fejemben. Az utána való héten, a szokásos decemeber 24-én, azaz Karácsonykor nagyon bulis volt munkába menni. Felkellett vegyünk magunkra egy Karácsonyi pulóvert, én ezt kiegészítettem egy lezserebb bőr nadrággal. Jó kis szettet állítottam össze. A munkát reggel 10-től kezdtem. A munkába egy aranyos kis hajpántot is felvettem, ami a Karácsonyi hangulatot ötvözte magába. Az a nap nagyon jól telt. Megvolt a jó hangulat is a háttérben. Az üzletben Karácsonyi számok mentek, emellett minden kliensnek, aki vásárolt tőlünk, azoknak adtunk egy-egy Fantát is, ami ráadásként mosolyt is csalt az arcukra, miután annyi pénzt ott hagytak vásárlásaikra. Aznap reggel 10-től csupán délután 18-ig volt nyitva a ruhás üzletünk, hiszen Karácsonyi programmal működött a Vivo, ahol a C&A is van. Édesanyám 14-re jött dolgozni, és meglepetésként hozott egy egész tálcát, amiből mindenkit megkínált. Ugye én 4 órás munkaprogrammal, 14-kor már be is fejeztem a programomat. Amikor hátra mentem, a raktáron keresztül már hangzsivaj hallatszódott a konyha felől. Minden alkalmazott ott volt, persze egy kivételével, aki a kasszát felügyelte, és a kliensek segítségére készen állt. Majdnem a teljes csapatunk ott volt a meleg konyhánkban, aminek asztala tele volt csupa finomságokkal. Édesanyám több tésztát is készített otthon, és mindegyikből felvágott néhány sort, és elhozta nekünk, az alkalmazottaknak. Jó volt látni a csapat összhangját és örömét. Mindenki boldog volt, hisz egy kis tésztát ehetek, még így Karácsony előtt. Meg volt előlegezve akkor a Karácsonyi tészták ízvilága. Én is ettem egy-két kocka tésztát, majd nem sokkal később haza mentem, hisz én délután hattól édesapámmal lementünk a magyar kolozsvári Baptista Gyülekezetbe, a Karácsonyi összejövetelre. Nagyon szép volt ott. Este édesanyám finom vacsoráva várt haza. Készített friss töltött káposztát, emellett tészták, gyümölcsök, üdítők, és persze az otthon melege várt ránk. A Karácsonyi ünnep gyorsan lezajlott, a szeretet ünnepe mégis szépen telt el.

Tanulni még nem kezdtem neki, de folyamatosan eszembe volt, hogy ideje lenne már leülni tanulni egyet, hisz a szesszió mindjárt itt lesz. Így voltam ezzel minden egyes nap. December végén, Karácsony eltelte után, pontosabban 27-én néztem az Instagram-ot, és eszembe jutott, hogy miért is ne jelölhetném már be Márkot, hisz azért mégiscsak nem vagyunk ismeretlenek egymásnak. Megtettem az első lépést. Vissza is követett. De itt nem zárult le minden, sőt sokkal inkább ez volt a történet kezdete, mágha már jóval ezelőtt meg is kezdődött. Én csupánti barátságából követtem be, nem volt semmi hátsó szándékom e mögött, viszont úgy gondoltam, hogy ha már a fél idegeneket is követem, őt, akit még személyesen is ismerek, miért ne addolhatnám be? Miért ne lássa azt, amit másokkal megosztok történeteimbe és persze az Instagram falamon? A visszakövetés után, nem sokkal később teljesen meglepett. Megjelent a telefonom főképernyőjén egy tőle kapott értesítés. Rámírt Márk. 20:57-et ütött az óra. Nagyon meglepett, amit írt. Írása által bebizonyosodott számomra, hogy ő valóban egyedi, és különleges fiú. Na jó, nem tartom magamban ezt az izgatottságot. Megosztom veletek is, mit is írt nekem abban az üzenetben, de előtte el kell mesélnem valamit, hogy megértsétek a teljes sztorit. Mint, ahogyan azt már észre lehetett venni, mindenem az írás. Egyszerűen nem telik el nap, hogy ne írnék valamit le. Egy gondolatot, egy ötletet, egy idézetet, saját szavakat, de nem utolsó sorban verseket is írok. Verseket azért nem írok minden nap, csak amikor ihletem támad az íráshoz, mégis amikor neki vágok, addig nem hagyom félbe, amíg egy számomra "zseniális" vers meg nem születik. Nagyjából hetedik vagy nyolcadikos lehettem, mikor elkezdtem verseket írni, bár akkor még nem voltam annyira jó benne. Mégis adtam magamnak egy esélyt arra, hogy kicsiszoljam és fejlődhessek abban, amit igazán szeretek. Sikerült is. Idő közben számos verset írtam, a líceum során írási készségem, a verseket tekintve nagyon sokat fejlődött, és 12-ik végén, mikor szak dolgozatot kellett leadni, én egy saját verses kötetet készítettem, saját versekkel, dizájnnal, és egy kis kreativitással ellátva. Ez a verses kötet csupán általam volt készítve, na persze némi tanári segítséggel a számítógépes beállításokat tekintve, hogy minden pontos és jó legyen, hisz erre mégiscsak jegyet kaptunk és emellett diplomát is. Még akkoriban, tehát 12-ben elkezdtem kitenni az Instagram történeteimbe a verseimet, de egy idő után megálltam. Valami megállított. Ugye a 12-ik zsúfolt volt. Eléggé elfoglalt voltam, főleg az év vége fele, hisz akkor fontosabb volt a vizsgákra készülni, mint a versek dizájnjára vagy kitevésére koncentrálni. Így hát megszakítottam, és nem tettem többet ki őket. A történeteimben megosztott két versem, betettem az összefoglalómba, ami az Instagram oldalam profilképe alatt szerepelt és még mindig megtalálható. Márk ezeket megnézte, elolvasta, és az egyik versemhez hozzá is szólt. Idézem: "Na egy ilyen verset meglehetne tanulni. Közgáz diploma jó lesz másodállásnak". Soha sem gondoltam volna, hogyha valaha is beszélne velem üzenetben, az első mondata hozzám, pont a versemmel kapcsolatosan lesz. Mégis ez a mondat indította el a beszélgetéseinket. Ez volt az első, de szerencsére nem utolsó mondata, amivel hozzám szólt, persze social médián. Megérintette szívemet, azáltal, amit írt. Mintha ezáltal megszólította volna mélyen a lelkemet is. Különleges volt az a pillanat, mikor e mondatokat elolvashattam. Két perccel később, mikor realizáltam, hogy valóban ő írt rám, és tényleg a versemhez szólt hozzá, úgy éreztem, ideje már visszaírni neki. Szegényt egy kicsit megvárattattam, csakhát az izgalomtól nem jöttek a szavak. Tehát eljött az a momentum is, mikor megismerhette egy másik oldalamat is. Egy olyan feletem, amit kevesen ismernek. És a legjobb az volt benne, hogy neki tetszett. Szerette a verseimet, és hitt abban, hogy ezt folytathatom, sőt nagy eséllyel messzire is eljuthatok írásaimmal, ha tényleg ezt szeretném. Furcsa volt, de azt vettem észre, hogy ő jobban hitt bennem, mint én valaha is magamban.

Általa kezdtem saját magamat jobban tisztelni és megismerni. Azt éreztem akkor, hogy ő egy Isteni ajándék, amit nem szabad elengedjek. Egy ideig beszélünk az iskolámról, az írásaimról, egy részben rólam is. Bántam, hogy én nem kérdeztem akkor semmit sem róla. Talán emiatt is szakadt meg hirtelen a beszélgetés köztünk. Utólag már nem mertem kérdezni tőle, hisz elég furán jött volna ki. Legalábbis én így véltem abban a percben. Beszélgetésünk reményt hozott a szívemnek. Elkezdtem hinni abban, hogy mégcsak jó ötlet lenne, ha megosztanám másokkal verseimet, és ezáltal belső érzéseimet. Akkor este megírtam egy verset, ami rólam, reményeimről, és csillagomról, azaz Márkról szólt. Hittem abban, hogy mi egymásnak voltunk szánva. Minden jel erre utalt, hogy mi egyek leszünk. Ihletet véve a kettőnk között kiszövődött szálakból, egy jó idő után újból sikerült megírni egy remek verset, aminek minden szava igaz volt. Ez csak rólunk szólt, és minden szavától fogva az igazságot rejtette magába. A címe így hangzik: "Hadd legyenek". Aznap nem akartam kitenni. Nem szerettem volna feltűnősködni, és túlságosan egyértelmű lenni vele vagy a világgal, ezért gondoltam majd az új évben elég lesz megosztanom. Akartam látni, ha átérzi-e a versemet, és megérti, kinek is szól valójában, meg hát mi a fő üzenete az egésznek. December 31 volt az utolsó munkanapom, az év legutolsó napján. Az a nap rettenetesen lassan telt el. Olyan nehezen telt az idő, már egyik alkalmazott sem tudta, mit csináljon az egymás között való beszélgetésen kívül. Nem igazán voltak vásárlók az üzletben. Már mindenki javában készült az újévre. Zárás előtt egy órával, én és az egyik munkatársam, Maria, aki ugyancsak a Fsegán tanul, ahol én is voltam, persze ő román szakon, elmentünk a Vivo nagy bevásárló üzletéig, a Carrefour-ig, hogy vegyünk egy-két dolgot, ami kimaradt a chilles újévi bevásárló listánkról. Ezt megörökítettük egy fényképpel is, amit beküldtünk a közös C&A-es csoportunkba. Mindenki láthatta, hogyan tölti két magunk fajta lány munkaprogramjának utolsó perceit. Mindkettőnknek ez volt az utolsó munka órája a 2024-es évből, viszont nekem az volt utolsó munkanapom is. Minden szépen zárult le. A maradék fél óra eltelt szép lassan, és haza mehettünk. Egy-egy csomag Fantát is haza vihettünk, azaz nagyjából 2 litert. Az újéveket otthon töltöttem. A munka terhétől megszabadultam. Édesanyám elment az imaházba, hisz volt újévi összegyülekezés. Én kivételesen nem mentem vele. Kimerült voltam. Már vártam, hogy kerekén 0:00-át üssön az óra, és átvágtassunk végre az új évbe. Kimentem a balkonra, hogy nézzem a tűzi játékot. Szép és jó volt, de akkor úgy éreztem, ez az új év reménytelen lesz számomra. Nem láttam igaz csillagokat az égen, ahogy máskor lenni szokott. Valahogy olyan üresnek éreztem azt az éjt. Mintha csak úgy lenne. Mintha ok nélkül csak úgy, semmi nélkül ott létezne nekünk. De leginkább nekem. Édesapám a nappaliban a kanapélyon feküdt, és próbált aludni. Ő is az új év percében egyik feléről csupán a másik felére feküdt. Nem éreztem az új év csodáját. Csalódásomat leltem abban a percben. Az új év első négy-öt napját az egyetemről kapott Marketing projektünkkel töltöttem. Nagyon hosszú és viszonylag nehéz feladat volt. Egyetemi csapattársaim, akikkel ezen a projekten kellett dolgozzunk, nem mindig voltak elérhetőek. Mindenkinek akadt kifogása, hogy nincs ideje, vagy elfogalt, éppenséggel nincs otthon, fogorvoshoz vagy manikűröshöz kell menjen, és nem ér rá a közös projekt munkára. Így hát vettem magam, és neki kezdtem előre is a feladatnak, egészen addig, amíg sikerült megbeszélni egy időpontot, ami mindenkinek megfelelt. Vagyis majdnem mindenkinek. Volt egy lány, akinek minden jele eltűnt Karácsony után. Egyszerűen hiába próbáltam a kis messenger csoportunkban írni neki, hisz meg sem nézte az üzeneteimet. Eltelt egy-két nap és megpróbáltam privátban is írni neki, de ez is hasztalan volt. Az egyik csoporttársam próbált az unokatestvére által utána érdeklődni, hisz már gyanús volt, hogy Karácsony óta nem volt elérhető, ezen felül pedig a Whatsappról is kiszedte

elérhetőségi státuszát. Kiderült, hogy ez az unokatestvére sem tud semmit a lányról, nevének nevezve Veróról, de rossz hírt sem hallott felőle. Állítólag otthon volt, de mégsem reagált egy általunk küldött üzenetre sem. Csalódott, de egyben nagyon mérges is voltam rá. Helyette kellett elvégezzek minden feladatrészt, ami korábban rá volt bízva. Egyszerűen egy jó 10+ nap keretén belül nem nézte meg egy üzenetünket sem, amikkel próbáltunk hozzá fordulni. Még decemeberben kiosztottuk egymás között, a projekten belüli feladatokat, amiket részben meg is oldottak csapattársaim, rajta kívül, viszont nem teljesen. Minden csak részlegesen volt megcsinálva. Nem volt hibátlan munka. Mivel én mindig perfekcionista voltam valamilyen szinten, ki nem állhattam, ha valami nem pontos, vagy részlethiányos. Ezért saját magam január 1-5 között folyamatosan ezen a projekten dolgoztam. Még az volt a szerencse, hogy január 5-én volt a leadási határidő, mert ha később lett volna, nagyon kimerítettem volna magam egy ilyen semmit nem érő projekten, amilyen ez is volt. Minden nap éjjel-nappal dolgoztam a kért Power Pointos bemutatón és Word dokumentumon, amiket le kellett adjunk. Csapattársam, Erika rengeteget segített és támogatott mindenben. Ő ott volt velem, Messenger videóhívásban, segített minden egyes részlet és elvárás kidolgozásában, meg hát tökéletesítésében. Lehet túl sokat kértem, csapatkapitányként, de a legtöbbet ki akartam hozni ebből a feladatból. Én a maximális pontozást akartam elérni. Nem akartam erre kicsi jegyet kapni, hisz e tantárgynak valami 30%-át töltötte ki ez a projekt, ami rengeteget számított. Amit mégis sajnáltam, az az volt, hogy én és Erika azért dolgoztunk olyan sokat, hogy a többiek, akik alig fektettek ebbe valami munkát, vagy éppen semmit sem dolgoztak rajta, ugyanolyan jegyet kapjanak, mint mi, akik minden idejüket csak erre pazarolták, és nem a manikűrösre vagy saját magukra. Fájt, nagyon fájt a csapattól jövő cserbenhagyás. Egyszerűen nem éreztem fernek azt, ami történt akkor, viszont nem volt mit tennem. Ha nekem jó jegy kellett, akkor meg kellett dolgozzak érte. Semmi sem jött össze ingyen. Minden a munka árán jött létre. A kemény, fáradt és kialvatlan éjszakák árán valósult meg. Idő közben, január 4-én úgy éreztem, hogy itt az ideje kitennem a már megszerkesztett Instagram történetemet, a "Hadd legyek" című új költeményemmel. Alig vártam már, hogy lássam Márk reakcióját. Kíváncsi voltam, ő hogyan fog majd reagálni újabb versemre, márcsak azért is, mert teljes mértékben ő ihlette. Érdekelte, hogy vajon ezúttal is hozzászól vagy lesz esetleg valami megjegyzése, ahogyan a múltkor is volt. Minderre kíváncsi voltam, de mélyen talán csak arra vágytam, hogy hozzám szóljon és beszélhessek vele. Megvillant a szemem, mikor észrevettem a figyelők között, Márk nevét, aki ezúttal is látta írómányomat. Kedvelte a történetemet, de mostmár nem szólt hozzá, mint előző alkalommal. Kissé csalódott voltam. Gondoltam félénk, mint én, ezért hagytam is az egészet. Akkoriban mivel egyetemi vakáción voltam, akadt egy kevés időm verseimmel is foglalkozni. Persze már amennyi ideje akad egy magam fajta egyetemista hallgatónak, egy ilyen Marketing projekt mellett. Január 5-én, 14 óra körül írt Veró a csoportunkba. Esküszöm, leesett az állam, mikor értesítést kaptam tőle. Egyszerűen pont rá nem számítottam, akkor. Én akkor is az utolsó csíszolásokat végeztem azon a Power Pointos bemutatón. A Word teljes egészében készen volt. Veró helyében lesütöttem volna a bőrt a fejemről. Persze ironikusan. Egyszerűen nagyon bosszantott a cserbenhagyása. Egy annyi illett volna tőle, még ha nem is akart nekünk segíteni, hogy nem tud vagy nem akar hozzájárulni ehhez a csapatos feladathoz, és őt ne vegyük számba, de ő nem így tett. A leadási határidő utolsó két órájában azzal a kifogással jött felénk, hogy lenémította teljesen a Messenger fiókját, hogy ne kapjon értesítéseket, és hát ezért nem látta a majdnem két hetes üzeneteinket. Nem mintha ezt bárki is elhitte volna tőle. Akkor számomra bebizonyosodott az, hogy rá többet nem számíthatunk. Ez a második alkalom volt, hogy

cserben hagyott, és utolsó percekben jön felénk a kifogásaival. Fájt, hogy nekem munka mellett is volt időm ilyesmire, míg másnak nem, úgy, hogy nem is dolgozik. Kicsit nagyon kihasználtak engem, de ezt túl későn vettem észre. Végül nem néztem akkor meg a kifogásos üzeneteit, inkább egyedül elvégeztem az utolsó lépéseket, hogy leadhassam a projektet. Mikor leadtam, egy óriási kő szakadt le a szívemről. Csupán 50+ slideot és vagy 20 A4-es oldalnyi szöveg írásáról maradt le akkor Veró. Miután leadtam a Moodle felületén, egyetemi alkalmazásunkban a feladatot, megnéztem a nem sokkal korábban írt üzeneteket, a Verótól kaptattak. Minden szava hazugság volt. Csak kifogásokkal szolgált ki bennünket, meg némi sajnálattal, ami abban a percben már semmivel sem vitt minket előre. A kedvenc részem az volt, mikor azzal jött felénk, hogy szívesen segít nekünk még most is, ha még hiányos valami, és szükségünk van segítségre. Gusztustalan viccnek tűnt az egész. Annyi munkát belefektetni egy ilyen semmi projektbe, míg mások élvezik az életüket, szabad idejüket, hogy aztán jöjjenek némi kifogással azok felé, akik egy cseppnél több munkát fektettek bele az egészbe. Ott, abban a percben megtört a jég a fejem fölött. Eszembe jutott, hogy a Moodle felületén minden egyes tantárgynál meg lehet nézni, melyik hallgató, mikor volt utoljára elérhető. Tudtam, hogy Veró nagyon szereti a mateket, sőt nagyon is jó benne, ezért azzal kezdtem. Megenéztem, elérhetőségi státuszát a Matek tantárgynál. És hát csodák csodájára, mi derült ki? Hát, mi is derülhetett volna ki? Elérhető volt még azelőtt két órája is, hogy nekünk válaszolt volna. Hazudott nekünk. Egész végig csak a matekét tanulta, hogy tudjon bizonyítani. Bizonyítani magának, hogy képes jobb eredményeket is elérni, mint a volt egyetemén, ahol nem szerzett egyetemi diplomát. Emellett még néhány tantárgyból is elérhető volt, figyelte a tantárgy falakat, csupán a Messengert, Whatsappot, meg hát a Facebookon nem volt elérhető, hogy ne vegyük észre, valójában mivel is foglalja el szabad idejét. Na, nálunk ez volt a nagy csapatmunka. Cserbenhagyni másokat, és kihasználni egymás kedvességét és erőfeszítéseit. Szerencsére az is eltelt. Végre eljött az ideje annak is, hogy minden projektet letudjak, és végre neki tudjak fogni a többi tantárgy tanulásának. Aznap már nem volt erőm tanulni, hisz az elmúlt napokban alig aludtam a hiányos feladataim miatt. Kikellett pihennem az este hátra lévő óráiban magam. Megnéztem nyugisan egy filmet, talán kettőt is. Nem emlékszem rá pontosan. Arra viszont igen, hogy egy kicsit sikerült lenyugtatni magam ezek után. Következő napon már elkezdtem kijegyzetelni az angol leckéket, de iszonyatosan lassan haladtam vele. Egyszerűen, bármennyire is igyekeztem, egy nap alatt csupán két órai tananyagrészt tudtam teljesen kijegyzetelni, abból minden megoldott feladatot magamtól újra oldani, és lefordítani minden ismeretlen szót. A legrosszabb az volt, hogy ez még nem is a tanulós rész volt. Ezek a napok csupán jegyzetelésből és fordításból álltak. Egyre rohamosabban telt az idő, és idő közben az egyetemi kis csoportunkkal készített projektek bemutatójára is kellett készüljek, hisz a prezentálásra kaptuk a nagyobb pontszámot, a teljes feladatból. Két héttel a szesszió előtt jött haza a lánytestvérem is Bukarestből, hogy meglátogasson minket, itthon. Eredetileg decemberben kapta volna ki a munkahelyéről a szabadságát, de végül nem tudott akkor eljönni, így januárra lett halasztva a vizitje hozzánk. Egyben vágytam is arra, hogy lássam őt, de másrészt, mivel nagyon időhöz voltam szorítva a tanulással, tisztában voltam azzal, hogy amint megérkezik, a tanulás félbe marad. Úgy is lett. Megérkezett hozzánk. Hozott ajándékokat az egész családnak, kedves, mosolygós napokat is, ami édesanyám mosolyán és jókedvén meg is látszódott, viszont nem tudtam tanulni. Azon a héten kerültünk vissza a vakációról az egyetemi oktatásba, viszont online keretek közé lettünk zárva. Online volt minden óránk megtartva, aminek köszönhetően nem kellett bemenjek az egyetemre, de sajnos ez egy plussz okot adott

arra, hogy még inkább ne legyen több időm tanulni. Számos óránk elmaradt decemberben, így azokat mind be kellett azon a héten pótoljuk. A lánytestvérem a hétvége fele, pontosítva pénteken ment vissza Bukarestbe, ami azt jelentette, hogy habár tőle meg kellett válnom, folytathatom a jegyzetelést angolból, a Moodle felületén feltett tananyagból. Lassan oda jutottam, hogy csupán egy röpke fél hetem maradt a szesszióig, és én még mindig az angolt tanultam, ami azon a héten, pontosabban szerdán volt. Hétfőn reggel fizikai jelenlétben folytattuk az egyetemi órákat. Azon a héten nagyon szomorú voltam. Egyszerűen semmihez sem volt már kedvem. Nem volt életkedvem. A hétfői nap elég unalmas volt. Vagy három órában volt aznap, amiken nem ártott jelen lenni, márcsak azért is, mert utolsó órák voltak, a szessziók előtt. Az első órában, a matek volt, hétfőn. Hihetetlenül fáradt voltam aznap. Emellett az is rettenetesen zavaró volt, hogy mivel minden lecke egymásra épült, én meg ugye annyira levoltam maradva, nem érttem szinte semmit sem meg az órából, csak lemásoltam a táblára írottakat. Nagyjából tábláról való másrolásról szólt a teljes óra. Miután lejárt a megszokott egy és fél óra, 10 perc szünet után megkezdődött az Európa gazdaságtana tantárgyából a kurzus. Ugye, mivel ez kurzus, nem lett volna kötelező jelen lenni, viszont aznap egy nagyobb csoportos bemutató volt megtartva, aminek órai részvételére megkaptuk a maradék 10-10 pontunkat a végső médiánkból. A részvételre volt megadva az a bizonyos pontszám, ami akkor nekünk igen sokat jelentett. Ezen kurust követte egy másik, a szolgáltatások, amin egyik csoporttársam sem akart maradni, akit megkérdeztem, ezért én is úgy döntöttem, hogy egyedül már csak nem megyek be. Lementem egyedül az egyetemi kávézóba, és tanulgattam az angolt, már amennyire lehetett abban a zajban. Találkoztam lent több csoporttársammal is, bár egyiküket sem tudtam meggyőzni arra, hogy bejöjjen velem szolgáltatásokra. Nem sokkal később, ebéd idő fele közeledve, kicsit kellemetlennek éreztem ott lent ülni, ezért felmentem az első emeletre, a tanulóba, ahol egy kanapén meghúztam magam. Újból elővettem a jegyzeteimet, és folytattam a tanulást. Haza menni nem volt értelme, másrészt meg nekem nem is lett volna időm rá, hisz délután 2-től volt matek szemináriumom, amire muszáj volt bemenjek. Erika és Nóra, akikkel szorosabban tartottam egyetem alatt a kapcsolatot, elhagyták az egyetemet a szolgáltatások óra ideje alatt, és csak a matekre jöttek újból vissza. Akkor, frissen, vakációról visszatérve kicsit furcsa volt megint újból látni egymást, és habár egész vakáció idő alatt beszélünk egymással, eléggé eltávolodtunk egymástól, legalábbis én így éreztem. Nem sokkal a matek kezdete előtt, Nóra visszajött az egyetemre, és a továbbiakban az ő társaságában voltam. A matekre mind bementünk, úgy emlékszem akkor senki sem hiányzott, viszont én üres voltam kívül és belül is. Az az óra igazán emlékezetes volt, hisz csupán rossz emlékekkel maradtam akorról. Egész óra ideje alatt, hallottam, ahogyan Noémi és Eszter a hátam mögött súgdoloznak rólam. Kezdem egyre rosszabbul érezni magam. Hallottam, ahogyan ők és még egy másik csoporttársam, egy volt Apáczais diák engem beszélnek ki. A nevemet egy szóval sem említették, mégis minden jele megvolt annak, hogy rólam volt szó. Akármennyire is halkán susmorogtak egymás között, hallottam az első sorban, ahol mi ültünk Erikáékkal, ahogyan Noémi mondja Eszteréknek, persze rólam, hogy "csak azért öltözködik így, márkás és elegáns ruhákkal, hogy nagynak tűnjön, pedig nem az!". Emellett Eszter kimondta azt, ami akkor a legjobban fájt nekem: "Majd meglátjuk jövő héten mit fog tudni. Látszik rajta, hogy nem érti, ami itt zajlik!". Ezek a szavak fájtak. Oly nagyon fájtak, mert igazak voltak. Tisztában voltam vele, hogy nem tudok semmit, pont ez riasztott meg az egészszről. Nem álltam készen arra, ami várt engem. Megriasztott a jövő, amit nem is annyira ismertem, ami még elég messze állt. A sottogások akkor még javában zajlottak. Szó volt a C&A-es Reels videóról is, amit

Karácsony környékén megosztottam az Instagrammon is. Engem beszéltek ki szinte a teljes óra ideje alatt. Egyáltalán nem tudtam figyelni az órán zajlottakra. Azon az órán is csak másoltam a táblára írottakat, hisz figyelmemet elvonta értéktelen emberek figyelme, akiknek véleménye számomra eléggé fontos volt és sajnos komolyan vettem őket. Amikor lejárt az óra, megkérdeztem a matek tanárnőt, pontosan mennyi plussz pontom van, majd hátat fordítva egyenesen Eszter tekintetét kaptam el. Oly mérgesen és bosszúsan nézett rám. Éreztem az irigység jeleit, amik akkor elragadtak és megtámadtak. Nagyon nyugtalan lettem, miután elhagytam azt a termet, azon a hétfői délutánon. Annak a napnak minden perce unalmas és egyben rossz is volt, nyilván nekem. Kinek is másnak? A keddi nap egy fokkal jobb volt. Aznap már minden nyugisabb volt, a percek viszont elég gyorsan teltek. Az egyetem emeletéről, lefele jövet találkoztam Andrással, akitől kaptam tippet az angol vizsgával kapcsolatosan. Minden egyes szakirány megírta az angol vizsgát, túl estek rajta a hétfői és keddi napokon, viszont mivel rám még várt a szerdai vizsga kicsit utána érdeklődtem, nagyjából miket kértek a vizsgán. Mint kiderült, a tételek eléggé hasonlóak voltak, a sablon ugyanaz volt, csak a kérdések voltak változatosak. A kijárat fele menet megláttam Márkot is, akivel december 27 óta nem volt esélyem beszélni, élőben meg már majdnem egy hónapja nem láttam. Akkor pont meg voltunk állva Andrással, mert be kellett kösse a cipő fűzőjét, ami kikötődött. Márk rám teintett, én vissza rá, és egymás szeméiben elmerengtünk. Elég hosszasan néztük egymást, majd köszöntünk egymásnak. Csak néhány méternyi távolság választott el. Láttam Márk szemében és mimikájában is üzenetet, hogy akarna nekem mondani valamit. Idő közben András szép lassan felkelt és Márk tovább folytatta útját, az egyetem kijáratán távozott. Mi is mentünk kifelé. Észrevettem, hogy Márk a tömegben, ami kint volt, próbált elvegyülni és a nagy társaságon keresztül átmenetelni, de minek közben visszafelé nézett rám és Andrára. Úgy vettem észre, mintha próbált volna a messziből figyelni minket, lássa van-e köztünk valami vagy csak csupán mit csinálunk. Visszafordultam útközben, és figyeltem, ahogyan követi lépéseimet és velem együtt nézésemet is. Furcsa volt az a pillanat, de egyben izgalmas is. Akkor nem igazán értettem az egészet, valahogy nem vettem észre, hogy minden mozzanatával közelebb akart hozzám kerülni, de mivel legtöbbször körül vettek mások, nem igazán volt esélye ehhez, vagy éppenséggel fokozni ezt. Aznap hazamentem és otthon próbáltam kidolgozni egy tételt, amit egyik csoporttársam kapott. Tisztában voltam vele, hogy nem fogom ugyanazt kapni, hisz mindenki más tételt kapott eddig, de legalább jó lesz gyakorlás képpen. Az esszé típusokat kívülről megtanultam, az üzleti és piaccal kapcsolatos szavakat nagyjából tudtam, de nem fújtam azért kívülről a tananyagot. Azért azt kijelenthetjük, hogy nagy tananyagrészt át kellett venni, ahhoz, hogy tudj is valamit felmutatni. Késő éjjelig tanultam és ismételtam, majd szerda reggel felkeltem és bementem az egyetemre. Aznap reggel volt megtartva az angol vizsga. Az esszét elég jól megírtam, legalábbis véleményem szerint, a másik két feladatban, amik szerepeltek a vizsga lapon, kaptam egy kis segítséget a hátsó padokból. Tudtam, hogy a segítséggel és a saját magam tudásából kiindulva, rossz nem sülnet ki. Kicsit megnyugodtam, mikor leadtam a dolgozatot és elhagytam az angol vizsga termet. Még benne ültem az egyetemen, mert még volt aznap délután egy menedzsment szemináriumom, amin részt akartam még venni. Fontosnak tartottam a jelenlétet, hisz következő hétfőn, azaz január 20-án már várt rám a nagy szessziós vizsga. Abból sem tudtam semmit, így hát úgy döntöttem, hogy mivel az angol vizsga és a menedzsment szeminárium között van több, mint három óra, akkor neki kezdek a bonyolult feladatok átnézésének és egyben megoldásának is, hogy gyakorlatba is tudjam vésni az egészet. Nagyon lassan haladtam

az anyagrésszel. Alig vettem át a szabadidőmben egy-két órai részt. Egyszerűen nem haladtam vele. Óra előtt tíz perccel, gyorsan ettem valamit, felfrissítettem magam és bementem a terembe, ahol megvolt tartva az óra. Abszolút semmit sem értettem az órán átismételt részekből. A legrosszabb az az volt, hogy akkor nem igazán vettünk új fejezetrészeket, mégis halvány lila fogalmam nem volt arról, hogy pontosan mi zajlik akkor az órán. Alig vártam már, hogy befejeződjön az óra. Úgy éreztem, mintha fullasztana meg a levegő, ami körülvett. Nem voltam valami jó. Délután, miután lejárt ez az utolsó óra kimentem a buszmegállóba és hazafele iramodtam. A Vivo Mallnál találkoztam Saci anyukájával, aki elmesélte mennyi gondjuk és terhük volt az elmúlt időkben. A beszélgetésünk közepette felmerült az a kérdés is, hogy milyen az egyetem, hány vizsgám lesz a szesszió időszakban és, hogy bíróm a tanulást. Kiöntöttem a lelkemet. Elmondtam neki, hogy mivel december végéig dolgoztam, majd egyetemi projektek tervezésével, elkészítésével és bemutatásával foglalkoztam, emellett tanulnom is kellett az angolra, egyszerűen nem volt, hogy időt szakítsak a menedzsment vagy a matek tanulására, amik hétfőn és kedden, kevesebb, mint fél nap távolsággal határolva vártak rám. Elmondtam, hogy nem tudom, mitévő legyek, hisz csak alig négy nap választott el a vizsga pillanatától, amire addig még nem tanultam. Saci édesapja haazavitt, hisz ők két utcányira laktak tőlünk. Saci édesanyja azt javasolta nekem, hogy menjek be csak az egyik vizsgára, most készüljek csak arra, hogy bár egy tantárgyból átmehessek biztos, ami biztos. Amikor haza értem és beléptem a házukba, a szüleim már kérdésekkel vártak engem, lássák, hogy sikerült a vizsga. Elmondtam nekik minden mozzanatot. Amikor feltevődött a kérdés felőlük, hogy hogy sikerült a vizsga, hirtelen rájött egy fajta szorongás érzés. Akármennyire is próbáltam volna magamban tartani, egyszerűen nem bírtam. Hirtelen, a semmiből jöve, elkezdtem sírni. Elmondtam, hogy elég jól ment az angol vizsga, viszont a könnyek, a sírás, ami akkor rám jött, az a rengeteg dolog miatt volt, ami felgyűlt bennem egyrészt az egyetem, másrészt a munka és a sok teher miatt. Sírni kezdtem, de őszintén. Annál szívből jövőbb sírás is rég tört ki belőlem, mint ami akkor volt. Abban a pillanatban, minden rossz dolog felszínre tört. A szavak már semmit sem jelentettek. A sírás mindent eláruló volt. A szüleim nem értették a helyzetet. Nem értették miért kezdtem el sírni, ha a vizsgán minden rendben volt. Még én sem tudtam az igazán helyes választ arra. Nem én akartam sírni. Egyszerűen a szívem felakart szabadulni, mindaz alól, ami felgyűlt bennem. Már nem bírta magában tartani mindazt, ami idővel egyre jobban és jobban növekedett. De már nem volt visszaút. Kimondtam mindent, ami szívemet régóta nyomta. Kimondtam a kimondatlan szavakat, amiket már rég kikeltt volna mondjak. Nem bírtam megszólalni. Csak a könnyek beszéltek akkor belőlem. Aznap annyira fájt a szívem. Nem éreztem jól magam. Tudtam, hogy valami nincs rendben velem. Nem tudtam igaz mosolyt csinálni az arcomra. Egyszerűen nem volt mi felvidítson. Nem leltem semmiben sem örömet. Aznap szerdán, pontosabban január 15-én otthon, a konyhában egy széken ültem, azon a jó megszokott helyen, ahol máskor nevetgéltem, abban a percben csak lefele néztem és egyre hevesebben folytak le a könnyek az arcomon. A szüleim mindketten leültek, és folyton kérdegették miért sírok? Mi történt az egyetemen, hogy ide jutottam? A kérdéseket folyton hallva, elmerengtem. Elkezdtem gondolkodni azokon a válaszokon, amiket azelőtt magamnak még soha sem válaszoltam meg. Nem sokkal később válasszal is szolgáltam nekik. Végre szóhoz tudtam jutni. Elmondtam, mennyire fáj ez a helyzet, hogy nincs időm átvenni és megtanulni mindent, sőt szinte semmit sem, hisz tudom, hogy nullán állok. Beismertem magamnak azt a tényt, hogy eddig semmit sem tanultam, és emiatt, meg hát persze a hanyagságom miatt nem is fogok messzire jutni. Tisztában voltam azzal, hogy mivel a

menedzsment vizsgát, rögtön következő napon követi a matek, sehogy sem lesz időm átvenni mindent, max egy tantárgyból, de akkor úgy véltem, hogy még abból az egyből sem. Csüggedt voltam. Csalódtam saját magamban is amiatt, hogy erre nem tudtam korábban rájönni, és félbehagyni a munkával, hogy jusson egy kis időm a tanulásra is, ami régebb oly fontos volt számomra. Mindig is megvoltam szokva a sok tanulással, a szinte tökéletes munkáimmal, feladataimmal, és egyszerűen azt is tudtam, hogy akármennyire is nehéz beismerni, de nem tudok azzal szembe nézni, hogy miután líceumban egész végig első tanuló voltam, most meg utolsók között sorakozzak. Most is elsők között akartam lenni, de már nem volt, hogy visszaforgassam a jövőt. Túl késő volt. Most az egyszer lekéstem a vonatot. Most az egyszer saját magamnak is beismertem, hogy elbuktam csupán a saját döntéseimnek köszönhetően. Olyan erős nyílalásokat éreztem akkor a szívemben, mintha nem lenne tovább folytatása a történetemnek. Megrendült minden bennem. Nem tudtam mitévő legyek, és hogyan folytassam. Nem tudtam, mit tehetnék, hogy lenyugodjak, és elfeledjem a sok gondot, ami mind eszembe jutott. A szüleim azt tanácsolták, hogy pihenjek le egy órára, aludjak egy keveset, és utána kezdjek neki a Menedzsmentnek, hogy bár egy tantárgyat tudjak átvenni, már amennyire csak lehet. Minden úgy történt, ahogy ők tanácsolták. Édesapám egy óra alvás után fel is költött. Felkeltem, és a nappaliba mentem, ahol édesapám volt. Megint elkezdtem sírni. Olyan voltam, mint egy kisgyerek, aki nem tudja mi tévő legyen és hogyan forduljon segítséghez. Édesapám próbált lenyugtatni engem, és azt mondta, hogy ahogy tudom, ismétljem és nézzem át az órai leckéket, bár tudjam miről volt szó, aztán a vizsgai teljesítményem most nem sokat számít. A lényeg az az volt mindabból, amit mondott, hogy most ne a tökéletességre törekedjek, hanem sokkal inkább arra, hogy a legtöbbet kihozzam magamból. Nem számít milyen jegyem lesz, a lényeg, hogy menjek el vizsgázni, tegyem próbára magam, lássam mit tudok kihozni belőle. A szüleim tanácsa nagyon jól jött, hisz ez adott egy kis erőt arra, hogy neki kezdjek tanulni és készülni a vizsgára, ami rám várt. A jótanácsok mellett, amit szüleimtől kaptam ebben a nehéz helyzetben, amibe kerültem, sajnos szízdalmazások részese is lehettem. Édesapámtól megkaptam azokat a szavakat, amiket mind mondott nekem korábban: "Nem megmondtam neked, hogy állj neki időben tanulni, amíg van időd? Mindig mindent utolsó percre hagysz, hogy ne tudd felfogni, mindazt, amit tanulsz! Hogyha nem hallgatsz rám, akkor így jársz. Most te is láttad, milyen az ha önfejű vagy! Látszik, hogy anyádra ütöttél! Te is Földvári vagy, akárcsak anyád! Nem jutsz sehova sem az életben, ha így folytatod!". Senki sem tudja átérezni azt, amit akkor én éreztem. Végre sikerült lenyugodnom a korábbi síró rohamomból, és édesapám újból rám hozta a síró görcsöt. Újból szép sima és alig száraz arcomon újból folyni kezdtek a könnyek. Az igaz könnyek. Minden édesapámtól kapott szó rettenetesen fáj a szívemnek. Minden szó megcsapott, hisz igazak voltak. Minden, ami történt, csak miattam volt. Én voltam a hanyag, a lúzer, aki dolgozott, aki próbált mindent előteremteni magának, aki próbált félre tenni egy kis pénzt, amiért kemény és fárasztó munkával dolgozott meg, én kerültem a diák munkás szerepbe, ahonnan egy könnyen nem tudtam kihúzni magamat. Nehéz volt, de mindent megtettem azért, hogy megmutassam, hogy igen is képes vagyok rá. Képes vagyok egy időben dolgozni, munkába és egyetemre járni, magamra is időt szórítani, pihenni, tanulni, olvasni, fejlődni, filmeket nézni, templomba járni, sütni vagy esetleg főzni, segíteni a szüleimnek, meg hát Sacinak, ha szükségük volt rám, emellett meg olykor aludni is. Addig a szerdai napig mindezt sikerült megmutatni, de akkor a kocka megfordult. Akkora teher nyomtat szívemet, olyan fáradtnak éreztem magam, mintha hónapok óta nem aludtam volna, vagy nem pihentem volna. Édesapám igaz de egyben nagyon

fájó szavai megérintettek, de ezeknek köszönhetően sajnos nem tudtam leállni a sírásból. Édesapám mondta nekem, hogy ne sírjak, hisz ez nem old meg semmit sem, hisz már túl késő azon rágodni, hogy "Mi lett volna ha...". Ő ajánlotta buzgón, hogy nyugodjak le és inkább menjek tanulni, mert az jobban előrevisz engem. Néhány perccel később, miután valamennyire sikerült lenyugodnom, megmostam az arcomat, és egy mély lélegzetet véve, bementem a szobámba. Elővettem a Menedzsment mappámat és vele együtt a jegyzeteimet is, majd leültem a bőr forgószékre és elkezdtem átnézegetni a feladatokat, amiket majdnem két hónapon keresztül vettünk a szemináriumokon, az egyetemen. Semmire sem emlékeztem. Olyan érzésem volt, mintha mindent töröltek volna a kisagy és nagyagy féltekemből. Egyszerűen nullának éreztem magam. Szép lassan átnéztem egy-egy szemináriumot és mindent próbáltam magamtól is megoldani, hogy begyakorolhassan őket. A szüleim tanácsa az volt, hogy este tízig tanuljak, utána meg feküdjek le, hogy most az egyszer aludjam jól ki magam a következő napi korán keléshez. Végül 0:00 elvolt múlva, mikor lefeküdtem, mert beakartam fejezni egy hosszú feladatot, amit elkezdtem oldani. Nagyon hosszúnak, de egyben fárasztónak tűnt a szerdai napom. Azt a január 15-ei napot egy könnyen nem fogom elfeledni. Már beleégett emlékezetembe. Csütörtökön reggel felkeltem, hogy folytassam a tanulást. Olyan kilenc óra környékén, főztem egy teát magamnak és próbáltam enni is, de nem csúszott le az étel rajtam. Nem volt semmi étvágyam. A szüleim nem voltak otthon. Édesanyám munkában volt, édesapám pedig a piacon, hisz ő magántermelő és kereskedő is, aki mindazt, amit termel a picon ad el. Felhívtam édesapámat azzal, hogy nem vagyok jól, és jöjjön haza, mert szükségem van valakire, hogy mellettem legyen. Keservesen elkezdtem megint sírni. Tényleg nem akartam sírni, de amint egy könny lefolyt az arcomon, egyik könny folyton követte a másikat. Nem tudtam leállni. Nem tudtam elrejtetni az érzéseimet. Hiába mondtam ki hangosan őket, valami mélyen mégis ott maradt. Édesapám érezte, hogy már tényleg nincs valami rendben velem, hogy mind jön rám a sírás és a magány érzése, ezért megkérdezte mi lenne az, ami lenyugtathatna? Édesapám telefonhívásomban azt javasolta, ha nem tudok tanulni, és mind sírók, akkor próbáljak lefeküdni és nézzek egy filmet, ha tudom, hogy ez tesz boldoggá és letud nyugtatni. Így is lett. Vettem a laptopomat, magamat és lefeküdtem. Betakaróztam, felnyitottam a laptopomat és kerestem egy filmet, amit megnézhetnék. De valami mégsem engedte, hogy nyugton maradjak. Édesapám eleinte nem akart hazajönni, hisz alig hagyta el otthonunkat, de végül csak sikerült rávenni őt arra, amire más nem lett volna képes. Nem jött épp rögtön, de egy órával később megérkezett. Nagyon örültem neki. Már nem éreztem azt a végetelen hiányt, amit akkor reggel éreztem. Olyan üresnek tűnt nagy házunk, hogy kezdtem elveszettnek érezni magamat benne. Túl üresnek, csendesnek és kietlennek tűnt házunknak falai. Édesapám hazajött máris egy fényt hozott számomra. Az ő jelenléte elég volt ahhoz, hogy kicsit lenyugodjak. Az ágyamban fekvéskor, mikor benyitotta szobám ajtaját. Rám nézett kissé szomorúan, hisz látta, hogy nem vagyok jól, mégis megkérdezte, hogy érzem magam? Válasz már nem jött erre a kérdésre. Megint rájött a sírás. Az a sírás mindent elárult. Nem kellett egy szót sem kimondjak ahhoz, hogy édesapám lássa, mennyire nem vagyok jól. Össze voltam törve belülről. Úgy éreztem abból a helyzetből senki sem tud kimenteni, csak Isten. Az apai szeretet nagyon sokat jelentett nekem, láttam, hogy édesapám mennyire szereti egyetlen gyermekét és egyetlen lányát. Ő tényleg mindent megtett volna azért, hogy lásson újból mosolyogni és vidáman kacarászni, de akkor nem volt meg az ideje. Felkeltem az ágyamból, és édesapám próbált győzködni arra, hogy menjünk ki sétálni, járjam meg magam, és legyek a friss levegőn, hisz szükségem van erre. Én nem akartam. Nem akartam elhagyni az otthonomat,

a házunkat. Nem tudtam kimenni, és szembe nézni a világgal és a valósággal. Túl fájdalmasnak tűnt az, ami még várt engem. Édesapám, mivel látta, hogy sehogy sem tudok lenyugodni, javasolta, hogy menjünk el a közeli gyógyszertárig és vegyünk valami nyugtatót, hátha sikerül valahogy lenyugodnom. Ezt sem akartam. Csupán pihenni akartam és megfélekedezni a gondjaimról, de kissé nagyon nehezen ment. A film nézés közben is csak arra tudtam gondolni, ami rám várt. Anélkül, hogy próbára tegyem magam, úgy véltem, hogy nem fog sikerülni egy vizsgám sem, a hat közül, ha ebben az iramban haladók. Szégyen voltam saját magamnak is, de már nem volt mit tennem. A maradék óráimat is a vizsga előtt pihenésre pazaroltam, ahelyett, hogy kihasználtam volna a hátralevő perceket, és készültem volna, de hát akkor nem tudtam ezt megtenni. Egyáltalán nem tudtam a tanulásra koncentrálni. Csak néztem a tananyagot és az forgott a fejemben, hogy milyen szépen fognak kinevetni mások, miután sorban megbukok a vizsgákon. Én, a korábban első tanuló és díjazott diák. Csak azt tudtam, hogy most mindent elveszítetek. A maradék bátorságomat, büszkeségemet, híreimet, és nevemet. Úgy véltem, ha a vizsgákon nem megyek át, az teljes bukás lenne számomra. Újból előlről akartam kezdeni mindent. Helyesen akartam cselekedni, de nem tudtam, hogy. Már túlságosan is késő volt ahhoz, hogy az idő kerekét visszaforgathassam. Akkor Noéminek és Eszternek a szavai jártak a fejemben, hogy mennyire nem tudok helyt állni. A füleimben hallottam a sugdolózásokat, a halk beszélgetéseket és kibeszéléseket rólam, amik hétfőn, a matek szemináriumon zajlottak. Tényleg nem voltam jól. Teljesen megértem azt, hogy nem tudtam lenyugodni, ha ilyesmiken törtem a fejem, ahelyett, hogy valóban pihentem volna. Délután édesanyám is hazaért, és ő hozott magával valami vitaminos nyugtatót, amit ajánlottak nekem. A közös ebéd után be is vettem egyet ebből a nyugtatóból, bár semmi kedvem nem volt hozzá. Úgy véltem az ilyen féle gyógyszereket csak a nem normálisak vagy örültek szedik. Nem akartam mahgamat is ilyen embernek titulálni. Túl meredek lépés lett volna. Egy próbát mégis megért. Bevettem egy pirulát, remélve, hogy egyhamar lenyugtató engem. Ezek után lefeküdtem, és el is aludtam. Olyan délután hat fele felébredtem és mivel nagyon éhes lettem a szinte semmi evésem miatt, felkeltem és megkértem édesapámat, hogy süssünk egy kevés miccset az AirFryer-ben. Úgy is lett. Furcsa módon, de az étvágytalan énem hirtelen eltűnt és nagyon éhes lettem. Az elkészült ételt nagyon jó étvággyal mind elfogyasztottam, aminek édesapám is nagyon örült. Alig fejeztük be a vacsorát, megint elkezdtem sírni. A nyugtatónak nem volt hatása fölöttem. Édesapám kérdezte tőlem, hogy mit érzek, mi kering bennem, mikor elkezdek sírni? Rengeteg minden keringett bennem, számtalan negatív dologra gondoltam az egyetem kapcsán és emiatt folyton nyugtalan voltam. Édesapám tanácsára felhívtuk az imaháztól a papot, hogy csináljon értem egy imádságot a jólétemért. Így is történt. A telefont eleinte a papné vette fel, majd egy rövidebb beszélgetés után át is adta a telefont a férjének, aki egy erős imádságot mondott értem, hogy jobban legyek, és megszabaduljak minden rossztól, ami rám került. Rögtön az imádság után még nem könnyebbült meg a szívem, még mindig éreztem a súlyt rajta, viszont valamilyen szinten hatásosnak véltem. A papék azt javasolták, hogy következő napon, azaz pénteken menjek el az imaházig, hogy beszélgessünk egyet, lássák mi a helyzet velem. Nem sokkal ezután a lánytestvéremmel is elég hosszasan elbeszélhgettem, neki is elmondtam mindent, ami eddig terhelt. Édesapám a szerdán és csütörkőn történtek miatt azt mondta nekem, hogyha úgy látom, hogy az egyetem miatt nem vagyok jól, ez húz le, ez az a tényező, ami nem engedi, hogy szabadon, de egyben boldogan is töltssem a napjaimat, akkor engedjem el az életemből, vegyem ki a pappírjaimat az egyetemről és iratkozzak ki onnan, mert úgy látja ez az, ami engem jelenleg mind hátráltat. Ő csak a boldogságomat és életvidámságomat akarta látni, ami azelőtt

bennem lakozott. Újból látni akarta azt az élettelen lányt, akit ő felnevelt, ezért olyan szavakat mondott ki, amik talán megkönnyíthetik az életemet. Őszintén szólva, már egy ideje vártam ezt. Én is láttam, hogy ez az egyetem csak rosszul és szomorúságot tud rám hozni, akármit is csinállok. Egyrészt ugye a volt osztálytársnőim megkeserítették minden percemet az egyetemen, másrészt nem volt nyugtom sem a felkészületlenségem miatt. Kissé megnyugodtam, édesapám szavait hallván. Abban egyeztem meg vele, hogy pénteken, azaz január 17-én bemegyek az első órára, a Mikroökonómia facultív órára, a Bécire, ami után elmegyünk a titkárságra, hogy utána érdeklődjünk azután, ha ki lehet-e venni a doszáromat, a papírjaimat így a vizsgák előtt, és mivel jár az a későbbiekben, ha most kijelentkezek az egyetemről. Péntek reggel nagyon szomorúan mentem be az egyetemre. A terem előtt megálltam, kissé félrehúzódtam. Ott állt az egyik csoporttársam is, Erik. Neki elmondtam mik a terveim az egyetemmel kapcsolatban, és azt is elmeséltem, hogy úgy néz ki, ez az utolsó óra és utolsó alkalom, hogy találkozunk, legalábbis egyetemista társakként, mert én több, mint valószínű nem folytatom itt tovább utamat, és egyetemista életemet. Márk, az én Márkom jobbra tőlem állt meg, csupán két méter távolság határolt egymástól. Tisztában voltam azzal, hogy talán ez az utolsó alkalom, hogy láthatjuk egymást, és útjaink ketté válnak. Már nem tudtam, mire számíthatok azok után, ami történt. Gondoltam Márk nem vett észre, elfordulva volt megállva és beszélt néhány egyetemistatársával vagy talán csoporttársával, mondjuk ez lényegtelen. Azt hittem nem vett észre, vagy csak csupán nem akar megfordulni, hogy köszönjön nekem. Alig telt el egy perc, hátat fordít és rám néz. Közeledni kezdett felém. Felénk, hisz Erik is ott állt. Köszönt egyet, mosolygott és Erikkel kezét is fogott. Ezzel megkerült minket, és lement a lépcsőkön, gondolom a mosdóba ment. Az óra megkezdődött. Mindent lejegyeztem. Az óra lejárt kimentem a teremből, ami előtt édesapám már várt. Rögtön az Info Point részhez mentünk, ahol válaszokat kaptunk a bennünk felmerülő kérdésekre. A titkár próbált meggyőzni arról, hogy ne lépjek ki az egyetemről, inkább gondolkodjak még rajta, és ha következő héten, hétfőn is úgyanerre a döntésre jutok, akkor menjek direkt hozzá. Ide adta a kérelmet is, amit le kellett adni, hogy készen kitöltve hozzam vissza, ha kisseretném venni az egyetemre leadott dokumentumjaimat. Ezek után elhagytuk az egyetemet. Elmentem édesanyámmal az imaházhoz, és beszéltünk a prédikátorral és a feleségével is. Velem is beszéltek külön-külön. Elmondtam, hogy nem éreztem jól magam az egyetemen, emellett éreztem azt az erős irigységet, és rosszat, ami Noémiék miatt volt rajtam, másrészt mivel nem osztottam eddig be az időmet, nem akarok ezután kudarcot vallani és megszégyeníteni magam, mindenki előtt, inkább félbe hagyok ezzel az egyetemmel és októberben újból kezdem egy másikkal, ahol helyemet megtalálom. A papné megértette, amit mondtam, a pap kevésbé, ő inkább próbált győzködni afelől, hogy ne hagyjam félbe tanulmányaimat, hamár neki kezdtem és bár egy esélyt adjak a vizsgáknak, a szessziónak, hogy lássam, mit is tudok valójában. A beszélgetés velük igen hosszasra húzódott el, így csak délután 13 fele jöttünk el az imaháztól. Ezután hazamentünk és lepihentem. Bevettem megint egy nyugtatót, bár nem értem vele sokat, azon kívül, hogy el tudtam aludni tőle. A hétvége hamar eltelt, és eljött a hétfő, a január 20-a, a szesszió első napja. Aznap lett volna az első vizsgám, a nem várt Menedzsment, viszont én nem vizsgázni mentem be, hanem azért, hogy leadjam a kérelmet az egyetem félbe hagyására és a hivatalos papírjaim kivevésére menőleg. Leadtam az egyetemista státuszomat igazoló kártyát is. Sajnáltam tőle megválni. Kellett várjak fél órát, aminek következtében kikaptam minden beadott papíromat. Lezárult végelegesen egy fejezet az életemből. Megszabadultam az egyetemmel járó terhektől és nehézségektől is. Nehéz volt, de végső soron ez a lemondás

segített engem abban, felerősödjek. Életemben először úgy hagytam el az egyetemet, hogy tudtam, oda vissza többé már nem megyek többet. Legalábbis nem egyetemistaként. Életemben először úgy távoztam az egyetemről, hogy oda vissza már semmi sem húzott, már nem volt mi visszakapcsoljon oda. Kimentem a buszmegállóba, és szomorúan néztem vissza a FSEGA-ra. Bántam, hogy el kellett hagynom ezt a helyiséget, amihez több szál is kötött, de másrészt örültem a szabadságnak is, ami az kilépéssel együtt járt. Vettem a kulcsot, és visszazártam az ajtót, ami korábban, néhány hónappal azelőtt megnyílt nekem. Megnyílt nekem magától, én pedig erőltetve visszazártam, hogy ne kísértsen többet. Végleg lemondtam erről a gazdasági egyetemről. Nem sokkal később megérkezett a buszom, amire fel is ültem. Nagyon hideg volt kint. A buszon kaptam szabad helyet, ahova leültem és megírtam a búcsú üzenetemet az egyetemi Pénzügy és Bank 3-as csoportomnak. Nagyja a csoportnak reagált az üzenetemre és sok sikert kívánt nekem a továbbiakra. Nagyjából fél óra után ki is léptem a csoportból. Már nem volt közöm hozzájuk, így nem láttam értelmét annak, hogy ennél tovább maradjak. Nórától és Erikától, akikkel a legszorosabb kapcsolatot tartottam, külön elbúcsúztam, és röviden összefoglaltam mit, miért tettem. Ők is elfogadták, hiszen nem volt mit tenniük. Már nem lehetett visszafordítani mindazt, amit tettem. Az elkövetkezendő napokban otthon ültem, és csak a telefonomat és a laptopomat nézegettem. Nem volt jobb dolog, amit tehettem volna, de a hét vége fele közeledve egyre unalmasabb kezdett otthon lenni. Untam magam. Január 23-a emlékezetes egy nap számomra, márcsak azért is, mert az volt az első nap a 2025-ös évből, amikor Márk újból rámírt. Ezúttal a messengeren írt rám azzal, hogy: “Hali! Mondj már valami jó technikát mikró tanuláshoz, mert úgy látom neked “eléggé” megy”. Nem értettem Isten milyen jövőt tartogat számunkra és milyen tervei vannak velünk, hisz nekem úgy tűnt, hogy ez az újabb tőle kapott üzenet már tényleg nem lehet részese a véletlenek sorozatának. Elkezdtünk hosszabban beszélgetni. Elmondtam neki is a nálam történt változásokat, hogy megértse mit, miért tettem. Amikor elmondtam neki, hogy kivettem a doszárómat az egyetemről, teljesen meg lett döbbenve. Feltette azt a kérdést, hogy: “Pont te?”. Igen, ezúttal pont én tettem ezt. Az a személy, akitől senki sem várt volna ilyesmit. Elkezdtünk hosszabban beszélgetni. Szóba jött, hogy ő is gondolkodott azon, hogy kivegye a doszárját, és félbe hagyjon az egyetemmel, mert neki is elég zsúfoltak a napjai, márcsak azért is, mert elkezdett dolgozni. Egyre több újdonságot tudtam meg róla, amiket eddig még nem tudtam. Eddig nem volt esély arra, hogy ezeket elmeséljük egymásnak. Most tudtam meg azt is, hogy mindjárt két hónapja dolgozik, és nem is mondta nekem, mégha elég gyakran összefutottunk útközben. Valahogy ezen szavak kimondása kimaradt tőlünk. Akkor, abban a percben nagyon jóleső érzés volt Márkkal beszélgetni. Láttam, hogy valóban érdeklő mi van velem, mit csinálok, hogy vagyok. Úgy vettem észre, hogy kölcsönösen ő is megakarta osztani mindennapjait és gondjait velem. Tetszett ez a helyzet, amibe bele csöppentem hirtelen. Adott egy reményt a szívemnek, hogy mégis létezik egy út számomra, amin haladhatók, de úgy vettem észre, ehhez az úthoz ő is hozzá akar tartozni. Megakarta osztani útját velem. Velem, aki teljesen elveszettnek érezte magát azokban a pillanatokban. Minden porcikámmal úgy éreztem, hogy én is akarom ezt. Semmi erőltetés nélkül, úgy véltem talán pont ez az, ami megmenthet és felemelhet engem a mélyből, ahova korábban bezuhantam. Neki sikerült onnan kihúzni. Senki sem tudja elképzelni, mennyire jó volt Márkkal beszélgetni. Olyan volt, mintha két lélek, aki egymásnak volt teremtvé, egymásra talált volna. A vele töltött perceim tökéletesek voltak. Márk megnevette. Életet hozott az élettelen napomba. Feltöltött energiával és azt súgta, hogy igen is vagyok valaki, és számára értékes vagyok. A szívem egyre hevesebben vert. Mindenem azt súgta, hogy

Márk hozzám tartozik. Mi egymásnak voltunk teremtve. Még ha nem is voltunk egyformák, szavaink kiegészítették egymást. Két lélek valóban egymásra talált ebben a sötét világban. Jó volt hallani és kikérni véleményét döntéseimről. Ő egy kicsit elhamarkodott döntésnek vélte azt, amit tettem, hisz ő is gondolkodott ezen, mégis az egyetem visszahúzta. Ő maradt, míg én elmentem. Mégis az élet, a sors nem hagyta, hogy mi külön váljunk. Úgy éreztem, hogy Márk egy igazi védelmező angyal, aki nem csupán egy barát szerepét fogja kitölteni életemben, hanem az igaz szerelmem helyét is, akinek oly régóta tartogattam helyet a szívemben. Ő kezdett egyre jobban bele férközni a szívembe és minden egyes gondolatomba. Csak ő járt a fejemben. Ő ösztönzött, hogy kövessem álmaimat, és hagyjam figyelmen kívül mások véleményét, ne foglalkozzak velük, hisz az én véleményem a legfontosabb, hamar az én életemről van szó. Arra is motivált, hogy foglalkozzak azokkal a dolgokkal, amikre eddig nem jutott időm, zsúfolt programom miatt. Minden szavával azt sugallta, hogy törődik velem, és nekem pont erre volz szükségem. Én is próbáltam ugyenezt viszonzni, hisz tudtam, ha nekem ilyen sokat jelentenek szavai, akkor valószínűleg ugyanígy van vele ő is. Akkor megosztotta velem egy kedvenc mondását, ami nagyon megfogott: "Az életed végén a filmhez most csinálod a forgatókönyvet, e szerint élj!". Ő meglátta bennem azt az oldalt, amit én eddig nem ismertem igazán. Ő látta bennem a magyar tanárnői szerepet. Észrevette mennyire szeretem az irodalmat, mennyire oda vagyok érte, és utam során mindenhol szerepel az irodalom egy része, amit korábban nem vettem észre, legalábbis nem ismertem be önmagamnak. Jóleső érzés volt minden vele töltött pillanat. Tökéletes társnak tűnt, aki kitöltheti az űrt a szívemben, de eközben felemelővé tehetin életemnek minden napját, ahogyan akkor, január 23-án is tette. Beszélgetéseink nem fejeződtek be, ez még csak mindennek a kezdete volt. Az élet ennél sokkal többet tartogatott számunkra. Isten összekötött egy részen életünknek szálait. A beszélgetésünk este le is zárult, mert ő készült negyedéves szemináriumra menni Balatonfüredre a cégükkel, ahol dolgozik. Következő napon már hajnali 5-kor kellett induljanak. Kedvesen és illően elbúcsúztam tőle, emellett sok sikert is kívántam a maradék vizsgáihoz is, amik még rá vártak az elkövetkezendő hetekben. Napon tetszett az, amit vissza válaszolt búcsú üzenetemre: "Én is örültem, hogy beszéltünk, de még beszélünk majd!". Ezek után hagyott egy kielégült, büszke emoji is, ami mosolyt csalt az arcomra. Igazán boldogan csukhattam le aznap este a szemeimet. Boldogsággal töltött be minden egyes nekem szánt szava. Elkezdtem rajtunk gondolkodni, és nem láttam semmi hibát kettőnkben, együtt. Minden szempontól találtunk egymáshoz. Márk nagyon helyes, jóképű, sportos intelligens és igazán okos fiúnak tűnt, aki tudta mit akar. Tudta, mit szeretne az élettől és hova akarna eljutni. Úgy döntött, hogy engem is élete részévé tesz, és megosztja mindennapjait és igaz gondolatait, érzéseit, terheit és szerelmét velem. Velem akarta mindezt megosztani. Elképesztően szerencsés embernek találtam magam, hogy találkozhattam vele, és útjaink egybe fonódtak. Csak rá vágytam. Álomnak tűnt minden vele töltött pillanat. Varázsa elcsábított és megragadott. Semmi gondot nem láttam magam körül, nem éreztem egyedül magam, hisz ő ott volt. Egy új fejezetet nyitott kissé üres életkönyvemben. Ugyancsak január 23-án úgy döntöttem, hogy írok Ariadnának, a C&A új menedzserének, hátha mehetek 24-én dolgozni a ruhás üzletbe, így napi besegítőként, hogy egy kicsit eltereljem a gondolataimat és kizökkenjek a hétköznapijaimból. Megkérdeztem, ha lenne-e szükségük rám pénteken és szombaton, amire a válasz az volt, hogy igen. Szeretettel visszavártak engem. Nem számított az, hogy eljöttem onnan, a lényeg az az volt, hogy segítettem őket, amiben csak tudtam. 8 órával dolgoztam. Csodálkoztak az alkalmazottak, a volt kollégáim azon, hogy visszamentem, ezért kérdezősködtek arról, hogy mi történt, és mi okból jöttem vissza pont most,

a vizsga időszak közepén. Válaszul az igazságot mondtam el, mindent úgy, ahogy az történt. Fájdalmas volt, de elkelltem mondjam ahhoz, hogy meg tudják érteni, miért is hagytam ott az egyetemet, és mi okból tértem vissza pont ide. Idő közben kiderült, hogy Alexet, ugye a C&A almenedzserét kitétték. A pénteki nap, a január 24-e volt az ő utolsó napja az üzletben. Állítólag keményen összeveszett felsőbb menedzserekkel és Ariadnával is, aminek következtében kirúgták. Sajnáltam szegényt, hisz sokat tett az üzletért, hogy eljusson ide, ahol most áll, de másrészt örültem is neki, mert hallottam megakapott egy fő menedzseri pozíciót a Iulius Mallnál, a Bershka ruhás üzletnél. Nekem a munka hamar eltelt. Végül vasárnap is voltam munkában. Beszéltem újból Ariadnával, és felajánlottam neki, hogyha szükségük van munkaerőre én szívesen visszajövök dolgozni, hisz amúgy sem volt mit csinálnom. Teljesen felszabadultam. Január 28-án megint rámírt Márk. Láttam benne, hogy nem adja fel, és valóban küzd értem. Nem értettem mit látott meg bennem, mi fogta meg őt, hogy pont engem választott a sok lány közül, aki ismert. Nagyon szerencsésnek véltem magam miatta, de másrészt nem teljesen értettem a helyzetet. Már kezdtem észrevenni, hogy megtetszettem neki, ő engem szemelt ki múzsájának. Minden áron rám vágyott, de azt sem hagyhatom ki, hogy én is rá. Egyszerűen örültem annak, hogy minden így történt, és nem hagyta semmi sem útjainkat ketté válni. Idő közben Márk egyre jobban kezdett engem bevonni életébe. Bemutatta nekem fényképek és videók segítségével Dézit és Mollyt, kedves kis kutyáit. Nagyon aranyosak voltak, igazán játékosoknak tündek. Elmondtam Márknak, hogy én nagyon félek a kutyáktól, hisz bennem maradt egy régi, gyerekkori sérelem, egy rossz emlék, és tapasztalat, amit nem tudtam elfeledni. Amikor kisebb voltam, és kivoltam menve nyáron falura, mamához, egy napon még az unokatestvéreimmal elmentünk sétálni, és egy nevetlen kutya kiszaladt hevesen egy ház udvaráról, és megharapta az unokatestvérem felső combját. Nekem az volt a szerencsém, hogy mivel kisebb voltam, a másik unokatestvérem, aki ott volt, hátára vett és ezzel kivédett, hogy a kutya ne tudjon a közelembé jutni. Szegény lányt olyan mélyen megharapta az a kutya, hogy megkelltem emiatt operálni, nehogy elfertőződjön a mély harapás. Márk teljesen megértette a történeteket. Egyre közelebb kezdtünk kerülni egymáshoz, még ha most csak üzenetekben beszélhettünk. Én is, meg hát ő is egyre mélyebben kezdtük kitárni egymásnak szíveinket. Úgy éreztem innen vissza már nincs visszaút. Akkor igazán hosszasan elbeszélgettünk egymással, elmélyedtünk egy-egy jó kis témán, ami megfogott minkezt. Márk minden szavával ösztönzött engem. Reményt hozott életembe. Sajnáltam akkor este elköszönni tőle, de hát elkelltem váljunk egymástól, hisz már későre járt. Jó pár nap eltelt, nekem is elég hosszúak voltak a napjaim, és nem beszélünk többet egymással. Február 3-tól újból alkalmazott lettem, munka könyvvel, viszont ez esetben már 6 órával. A szüleim nem engedtek teljes normával dolgozni, hogy ne fáraszam ki magam teljesen. Így aztán maradtam 6 óras munkanormánál. Eleinte rettenetesen lassan telt az idő. A terem teljesen elvolt rendezve, már nem volt mit csinálnom. Nem igazán voltak vevők a februári időszakban. Nem jöttek kliensek vásárolni. Az üzlet eléggé üres volt, amihez én nem voltam hozzászokva. Eddig mindig rengeteg vevő járt az üzletben, nagy árulások voltak napi szinten, ami most vaalhogya hiányzott. Hallottam kolléga nőimtől, hogy más években is a január és február nagyon nehezen telt el, mert olyankor alig voltak kliensek. Nem igazán volt mivel és kivel foglalkozni. A napok rohamosan teltek, és a Márkkal való beszélgetéseink eltűntek, valamiért félbe maradtak. Nem tudom miért, de én vártam Márk új üzenetét. Arra számítottam, hogy megint írni fog, de ezúttal nem tette. Úgy gondoltam, hamár eddig nem beszélünk, akkor megvárom, míg befejeződnek a vizsgái, a szesszió lejár, és majd azután ráírok én. Legyen egy felőlem jövő kezdeményezés

is, hamar ő nem ír többet rám. Gondoltam, hogy most ő is várja már az én részemről érkező kezdeményezést, ezért február 8-án, reggel 11:44 perckor vettem a bátorságot és ráírtam Márkra. Így hangzott üzenetem: “Sziaaa! Hogy vagy és, hogy sikerültek a vizsgák?”. 12:02 perckor meg is kaptam feltett kérdéseimre a választ. Nagyon tetszett válasza. Hamarabb ő is köszönt nekem, majd azt mondta: “Mostmár jól”. A folytatásban a következők hangzódtak el: “Pont a napokban gondoltam, hogy ha én nem írok, te vajon nem akarsz rám írni?”. Ezek után felőlem is érdeklődött és elmondta, hogy sikerültek a vizsgái. Magyarázatul azzal szolgáltam a benne feltevődő kérdésre, hogy nem akartam zavarni tanulás közben, és úgy véltem, ha nem írok jobban tud koncentráni a tanulásra, ami most a legfontosabb volt. Ezek után frappáns válasszal fordult vissza hozzám:”Ohh, ey nagyon kedves tőled, de írhattál volna attól nyugodtan, úgy is általában 1-2 óra után kiég az agyam, a többi tanulás meg nem is tudom mi. Olyan mintha dobálnám az infókat egy csúzdára, de kb mind lecsúszik!”. Na, ilyen volt Márk. Olykor üzenetei bölcssek, jövőt mondók voltak, máskor meg olyannyira viccesek és felemelőek voltak, hogy nem akartam félbe hagyni ezeknek az olvasását. Mostmár tényleg belemélyedtem a szívembe Márk. Akár munkába voltam, akár városban, vagy éppenséggel otthon, mindenhol ő jutott eszembe. Minden szava szívhez szóló volt. Nagyon megérintettek engem. Eleinte ilyen 2-3 naponta beszélgettünk, majd beszélgetéseink, párbeszédeink egyre gyakoribbak lettek. Nem tudtunk egymás nélkül élni. Ha én nem írtam, írt ő, vagy épp fordítva. Minden nap elsütött néhány viccet, amik valóban értelmesek voltak, és nem azért, mert nekem voltak címezve. Egyszerűen nagyon értelmes ember volt önmagában Márk. Neki köszönhetően készítettem egy saját verses oldalt az Instagrammon, ahova elkezdtem kipoztolni kedves verseimet, amiket azután írtam meg, miután megismertem őt. Emellett szinte minden beszélgetésünk során felmerült az a kérdés, hogyha eldöntöttem, magyar tanárnő szeretnék-e lenni, ha akarnám-e azzal folytatni életem napjait. Márknak köszönhetően, sikerült teljesen felvilágosódnom. Már én is kezdtem abban hinni, amiben eddig nem tudtam. Észrevettem mennyire eltudok mélyedni az irodalom fogalmában, a versekben, szövegekben és megláttam azt is, hogy ebben lelem legnagyobb örömeimet. Addig a percig, míg ő ki nem mondta ezeket a szavakat, nem mertem magamnak beismerni, mennyire szeretem az irodalmat és mennyire szeretek írni. Egyre gyakrabban kezdtem verseimmel foglalkozni. Neki kezdtem az írásnak. Erőt vettem magamon és kitártam teljes szívemet írásaimban. Elképesztő érzés volt látni azt, hogy valaki végre hisz bennem, hamar a szüleim eddig soha sem hittek igazán bennem. Úgy döntöttem, hogy a szeretetet, amit Márktól kaptam, azt másokkal is megosztanám. Legyen szó versekről, vagy fogalmazásokról, éppenséggel erről az élettörténetről, mindenemet beeladtam munka mellett is, hogy érzéseimet szintisztán átadjam másoknak. Én csak az igazat, csupán a valódi érzéseimet írtam le, amit szívem belülről sugallt. Olykor a ki nem mondott szavak, a szívem érzései adták a legnagyobb ihletet számomram, írásaim során. Erőt vettem magamon, és mikor ihletem támadt, minden érzésemet leírtam. Próbáltam megörökíteni és tovább adni másoknak, talán pont azoknak a személyeknek, akik olyan bátortalanok és olykor gyávák, amilyen én is voltam. Én beleszerettem Márkba. Akármilyen hibái is voltak, én egyet sem vettem észre. Csak szívem vágyát és óhaját követtem. Belé szerettem a lelkébe, nem pedig a testébe. Imádtam az érzéseit, amiket elárult nekem, olyan közel álltak szavai hozzám. Furcsa volt, de attól függetlenül, hogy rengeteget beszéltünk, mindig kaptunk egy közös témát, amin elcseverészhettünk. Február 15-én beszélgetéseink során felmerült az a kérdés felőle, hogy: “Amúgy csütörtökön mit csinálasz?”. Amikor ezt az üzenetet észrevettem telefonom főképernyőjén, az értesítéseim között, nagyon izgatott lettem. Éreztem, hogy elakar hívni

randizni. Egy igazi randevúra hívott el, amit ő szerényen “tali”-nak titulált. Elolvastam az üzenetet és rögtön egy újabb válasszal szolgáltam neki. Aznap, amikor ő is szabad volt, és végre letudhatta a pótvizsgáját azon tantárgyakból, amin először nem ment át, én pont a nap közepén dolgoztam. Február 20-án 12-18:30 között épp dolgoztam. Egyik nap sem tudtam vele találkozni, mert amikor nekem jó lett volna, ő foglalt volt, vagy épp fordítva. Próbáltunk megoldást találni arra, hogy mikor is hozhatnánk össze ezt a kis találkát, ami nekünk oly fontosnak bizonyult. Végül abban egyeztünk meg, hogy Február 20-án reggel 9-kor találkozunk a Sörgyárnál, hogy onnan együtt elmenjünk egy kedves kis romantikus helyre, amit ő kiválasztott. A hely neve London Pub volt. Eddig nem hallottam még róla, mégha a város központjában volt megtalálható. Itt már csak egyetlen gond merült fel. A szüleim. Mivel én a szüleimmel lakom egy házban, és ezáltal minden lépésemet nyomon követik, azt is észre veszik ha elmegyek valahova, így aztán elkezdtem gondolkodni mint és hogyan mondhatnám el nekik, hogy elszeretnék menni egy fiúval, az egyetememről egy találkozóra. Annyit tudni kell, ezt Márknak is elmondtam, hogy az én szüleim nagyon szigorúak velem, és mégha a 19. életévemet be is töltöttem, nem nagyon engednek el bárhova is, pláne nem, ha egy fiúról van szó, aki számukra egy idegen volt. Végül addig húztam az időt, hogy február 19-én, a találkozó előtti estén mind gondolkodtam, hogyan mondhatnám már el végre döntésemet. Végül vettem a bátorságot, és elmondtam édesapámnak, családnak fejének, hogy következő nap reggel találkozók az egyik egyetemista társammal. Nem tudtam kimondani, akármennyire is akartam azt, hogy egy fiúról van szó, Márkról, aki oly fontos részese lett életemnek. Február 20-án reggel korán felkeltem, elkészültem, bár a készülődéssel nagyon elhúztam az időt. 8 óra elvolt telve, és én még mindig otthon voltam, mégha tudtam is, hogy kell egy idő, amíg bejutok a központba. Miután útnak indultam, felhívtam édesapámat, hogy értesítsem őt arról, hogy kivel is találkozók és hol. Édesapám hangján teljes mértékben hallatszódott a csalódás. Megvolt sértődve amiatt, hogy egy számára idegen fiúval beszélgetek és el is megyek vele találkozni, anélkül, hogy ezt korábban megbeszéltem volna vele, de hát nem volt bátorságom hozzá. Gyáva voltam. Édesapám utolsó szavai azok voltak, hogy: “Megfogom inni annak a levét a későbbiekben, hogy Márkkal találkozók. Nem hozzám való, és ha egy rendes és nevelt fiú lett volna, akkor hamarabb megismerkedett volna a szüleimmel, és csak utána hívott volna el egy találkozóra, ahol csak mi vagyunk.”. Egyszerűen nem bízott meg benne, de azt sajnáltam a legjobban, hogy bennem sem, bár teljesen megértettem. Kijátszódtam a rendszert, mert tudtam, milyenek a szüleim, mennyire nem engednek nekem semmit sem meg, és el fogják tiltani őt a közelemből. Én mindennek ellenére elmentem Márkkal találkozni. Ő hamarabb odaért a megbeszélts helyszínre, szegény nagyon fázott már ott állni kint a hidegben, várva rám, de egyben nagyon romantikus is volt. Mikor leszálltam a buszról, oda mentem hozzá, és ő két karját kitérve, átölelt engem. Azt az ölelést kissé hamisnak éreztem, nem láttam semmi varázst benne, de még mindennek a legelején jártunk. Ez volt az első ölelésünk, így hát kellett egy kis idő, hogy a valóságban, a realitásban is megismerjük egymást, és igazán szeretetből jövően átölelhessük egymás. Elmentünk a London Pubig, de sajnos zárva volt. Idő közben azt hittem elveszítettem a fülbevalómat, mert már nem volt a fülemben, és kissé aggódni kezdtem. Bár ezt csak magamba rejtettem, nem mutattam ki. Próbáltunk keresni egy helyet, ahova beülhetnénk abban az órában, de nem igazán kaptunk. A legtöbb hely reggel 10-től nyílt, de hát a munkám miatt muszáj volt korábban találkozunk, hogy jusson időnk egy keveset beszélgetni is, hamár így összefutottunk. Javaslatomra, elmentünk a Platiniáig, egy fajta Mallig, ami pont a Sőr gyár mellett helyezkedett el. Egy kávézó, de egyben étterem is nyitva volt, így

aztán bementünk és helyet foglaltunk. Kiválasztottunk egy-egy innivalót, amit el szeretnénk fogyasztani, és Márk kérte a pincért, hogy jöjjön oda hozzánk, hogy leadhassuk rendeléseinket. Jó hosszasan megváratott minket az ott dolgozó felszolgáló, így végül Márk is keresni kezdte, mert eltűnt és nem jött többet vissza hozzánk. Mi addig elkezdtünk beszélgetni. Idő közben Márk megrendelte nekünk az innivalókat, azaz egy teát és egy gyümölcs levet, majd elmerengtünk egy-egy érdekes témán, ami felmerült köztünk, beszélgetéseink során. A C&A menedzserével sikerült megegyezni, hogy később menjek be, és akkor bepótolom a késésemet, így aztán olyan 12 környékén arra a pontra jutottunk Márkkal, hogy szép lassan indulhatnánk. Nagyon romantikus volt minden perce a beszélgetésünknek, de ami ezután várt rám, az felforrt a testemben lévő vért. Márk megkereste a pincért, és lovagiasan ki is fizette mindkettőnk részét, úri módra. Én vissza akartam adni azzal az italom árát, ki akartam venni a részemét, de ő nem hagyta. Ő akarta állni a találkozásunk költségét. Végül, de nem utolsó sorban, miután kifizette a számlát oda jött hozzám, vette a székemről a kabátomat, és segített nekem, hogy felvehessem. Nagyon udvarias, kedves, nevelt, de úgy tökéletes fiú volt és az is, Márk. A kijárat felé menet, azt javasolta, hogy üljünk még egy kicsit bent, és menjünk fel az emeletre, hisz ő még nem járt itt. Megmutattam neki az ott lévő üzleteket, és idegességemben folyamatosan beszéltem, mert láttam, hogy készülődő fében áll valamivel. Láttam rajta, hogy akarna mondani nekem, valamit. Átadtam neki a szót. Elmondta, hogy mégha ő nem is tud írni verseket, most írt nekem egyet, és mégha nem is pompás hallgassam meg. Így is lett. Arra kért, hogy tegyem kezeimet az övéibe, és fogjam át őket. Elkezdte mondani saját, nekem írott versét. Olyannyira romantikus volt, hogy nem tudtam szóhoz jutni. A vége fele, elfelejtette a szöveget, így elnézést kért tőlem, és engedélyt kért arra, hogy elővegye egy pillanatra a telefonját, hogy betudja fejezni szerelmi vallomását. Márk akkor szerelmet vallott nekem. Elmondta, hogy szeret és a végén megkérdezte, persze utalva rá, hogy lennék-e a barátnője. Én nem jutottam szavakhoz. Teljesen lefagytam akkor. Annyira megérintett, az, amit tett, hogy nem tudtam mit mondhatnék. Őszintén szólva abból a versből csak egy annyi maradt meg, hogy szeret engem, ami számomra a legfontosabb volt. Láttam előre a következő lépését. Miközben tőlem egy visszaigazolós válasza várt, megnyalta ajka széléit. Tudtam, hogy megakar csókolni. Engem. Hirtelen megijedtem, és mivel nem tudtam mitévő legyek amikor közeledett felém, hogy megcsókoljon, én elfordítottam a fejem. Megijedtem, de még hozzá rémesen. Márk, emiatt csak az arcomat tudta megpusztilni, vagy megcsókolni, mert fejem elvult fárdítva. Hátat fordítottam a szerelemnek. Akármennyire is vágytam rá, tudtam, hogy a szüleim soha sem fogják elfogadni, mert ő nem hívő. Katolikus vallású volt, ami nem egészen volt jó, hisz például édesapám azt akarta volna, hogy egy baptista vagy valami komolyabb hívő fiút ismerjek meg, akinek szüleit ők is ismerik édesanyámmal. Elmondtam Márknak, ami szívemet nyomta, mert látta mennyire feszült lettem. Idő közben kimnetünk a megállóba, hogy én is munkába tudjak menni, ő meg haza, de mindeközben megfogta a kezemet, amire én engedélyt adtam, és kezen karolva, együtt elsétáltunk a buszmegállóig. Nagyon romantikus volt minden perc, de egyben szomorú is. Úgy emlékszem Márk bent is átölelt engem, miután szerelmét bevallotta nekem, de kint a megállóban is, amikor látta, mennyire szomorú vagyok. Az az ölelés annyira igazi volt. Átölelve őt szívemhez és testemhez is kitártam neki. Arcom az övéhez simult, és szívem megremegett eközben. Ezután elengedte kezemet, és zsebébe helyezte fázó kezeit. Nagyon hideg volt odakinn. Mielőtt felültem volna a buszra, újból átöleltük egymást, és éreztem mennyire szeret. Sajnáltam, hogy ennyire megbántottam, és nem fogadtam el csókját, de nem akartam annyira közel kerülni hozzá, hogy végül megbántsam. Végülis így is nagyon

megbántottam azzal, hogy elmondtam szüleim általános véleményét a kapcsolatról egy fiú és lány között. Abban egyeztünk búcsúzásunkkor, hogy majd írok neki, ha sikerül beszélni szüleimmel. Végül elköszöntünk egymástól, és mindketten a saját útunkon folytattuk tovább a nap hátralévő perceit. Aznap nagyon boldog, de egyben szomorú is voltam. Próbáltam édesapámat felhívni, de többszöri hívások után sem felelt nekem. Végül felhívtam édesanyámat, akinek elmondtam a történeteket. Nem a teljes sztorit, hanem csak azt, ami rátartózott. Elmeséltem azt is, hogy Márk megkért arra, hogy legyek a barátnője, de én nem adtam neki rendes választ, hisz hamarabb megaakartam beszélni a történeteket a szüleimmel. Én csak arra vágytam, hogy ők elfogadják kettőnk kapcsolatát és beleegyezésüket adják az egészbe, de nem így történt. Mikor édesanyámmal beszéltem telefonon, ő nagyon izgatott volt, éreztem, hogy örül annak, ami velem történt, mégis amikor hazaértem, teljesen másképp fogadtak. Édesapám nem akart hozzám szólni Édesanyám utána nézett Márknak a Facebookon, és nem tetszett neki, milyen ő. Pedig nem ismerte. Nem látta soha sem, mégis egy rossz előítéletet vont le. Kissé összevesztem akkor a szüleimmel, mert én próbáltam kiállni kettőnk kapcsolata mellett. Én vágytam ránk, a kettőnk szerelmére és jövőjére, ezért azzal zárult le a beszélgetés, hogy nem érdekel véleményük, azt teszek, amit szívem súg, és Márk lesz a barátom, akármit is szólnak hozzá. Márknak nem írtam semmit sem vissza, így aztán pénteken, azaz február 21-én ő írt rám, lássa mi a helyzet. Érezte, hogy semmi sem sikerült jól, ezért utána érdeklődött, hogy sikerült a szüleimmel való beszélgetés. Elmondtam neki ezúttal is az igazságot, és azt is, hogy nem látom esélyét a kettőnk kapcsolatának, mert a szüleim soha sem fognak bele egyezni ebbe. Még ha azelőtti nap ki is álltam Márk mellett, tudtam, hogy nem lesz jó vége az egésznek, ezért úgy láttam illőnek, hogy ezt elmondjam neki is. Márk válaszai vissza taszítottak döntésemtől. Láttam, hogy Márk képes lenne ebbe beleegyezni értem, ezért döntésemet kissé megváltoztattam. Adtam egy esélyt kettőnk kapcsolatának és szerelmének, akármennyire is féltem a következményektől. Hétfvégén Márk megint elutazott egy szemináriumra a cégüktől, így aztán nem volt idő beszélni egymással, de legalább jutott egy kis idő arra, hogy gondolkodhassak. A hétvége alatt sok minden történt. Minden létező következménybe bele gondoltam, ami kialakulhat kapcsolatunk miatt. Gondolataimban egy olyan nem létező jövő teremtdődött meg, ami soha sem létezett és talán nem is létezhetett volna, ha én nem gondoltam volna ilyen mélyen bele. Édesapám szóhoz jutott, és Február 24-én, hétfőn komolyan elbeszélgetett velem. Elmondta őszinte véleményét rólam és Márkról, azt is, hogy kitesz otthonról és többet nem áll szóba velem, ha Márk barátnője leszek. Elmondta azt is, hogy ő milyen fiút képzel el mellém, és nem egy ilyen világ másik feléről jövő senkit, amilyenek Márkot látta, hisz ő Nagykárolyból való, ami azért elég messze van innen. Márk egy garzonban lakott itt Kolozsváron, bérben, ugye az egyetem miatt. Végül néhány órányi gondolkodás után arra jutottam, hogy muszáj lesz megválnom Márktól, és bűcsű üzenetben lemondok róla. Fáj kimondani az igazságot, féltem attól, hogy még ennél is jobban megbánthatom, ezért azt mondtam neki, hogy nem tudnám elképzelni kettőnk kapcsolatát, mert én egy szimpla barátot látok benne. Nem tudom Márk, értette-e azt, hogy ez hazugság volt, de nem volt ennél jobb ötletem és döntésem, amit tehettem volna abban a momentumban. Lekellett zárnom a vele való kapcsolatot, ha békében akartam kijönni a szüleimmel. Döntés elé voltam állítva, hogy válasszak Márk és a szüleim között. El sem tudom mondani, mennyire rettenetesen rossz élménnyel maradtam meg. Nem egy napról, hanem a teljes életemről volt szó. Az én életem és boldogságom volt a tét. Mindenem fáj, sírtam belülről, de valamiért nem tudtam rendesen sírni a valóságban. Akármennyire is fáj, és nyomta a teher és feszültség szívemet, hogy elvesztettem

örökre a legfontosabb embert az életemből, nem tudtam könnyeket hullajtani. Annyira erősnek akartam magam előtt mutatkozni, hogy nem ment, még akkor is ha fájó érzéseim voltak. Megint azokat a nyílalásokat éreztem a szívemben, amiket akkor volt esélyem érezni még, amikor az egyetemen nem tudtam tanulni. A legjobb, a legkedvesebb, a legjóságosabb emberről kellett lemondjak, aki a legközelebb állt szívemhez, aki valóban szeretett engem és akit én is teljes szívemből szerettem. Amikor vele elkezdtem beszélni, nem gondoltam bele abba, hogy mi lesz, ha eljutunk egy olyan pontra, amikor megkéri, hogy legyek a barátnője. Nem gondoltam bele időben abba, hogy a későbbiekben mennyire megfogom őt bántani. Mindig rendszeresen visszaírt üzeneteimre, de akkor egy nagy csend lett közöttünk, miután elküldtem a hosszú és részletes üzenetemet neki, amivel próbáltam kimenteni magam. A döntésképtelenségem miatt, iszonyatosan megbántottam szegény lélek szívét. Hogy ti is megértsetek, mivel próbáltam felmenteni magam egy kapcsolat alól, amire én szívből vágytam, leírom az akkor Márknak címezett üzenetemet: "Figyelj Márk, nagyon sokat gondolkodtam ezen, és tisztában vagyok vele, hogy mit mondtam korábban, de szükségem volt egy kis időre is, hogy rendesen át tudjam gondolni. Mondjuk úgy, hogy ilyen szempontból jól jött ez a hétvége. És hidd el, ez mind saját nézőpontból vett tények. Én mint mondtam neked korábban is, mielőtt valamibe belépek, jól átgondolom, mert tudom, hogy arra épül a későbbiekben a jövőm is. Te egy nagyon kedves, őszinte, tökéletes jövőt építő fiú vagy, ami szuper plussz tud lenni mindenki számára, viszont mi mégis rengeteg dologban különbözök vagyunk. Én pl nagyon nehezen tudnék beépülni a te világodba, és szerintem ugyanígy vagy te is, hisz az amiben én élek, számodra teljesen ismeretlen világot jelent. Mindegy, nem szeretnék magyarázkodni, mert ennek semmi értelme nincs, de úgy vagyok vele, hogy belőlünk egyszerűsima "barátok"-nál sosem lesz több. Mint korábban is mondtam, nem akarlak megbántani, "ennél jobban" meg főleg nem szeretnék, úgyhogy jobbnak érzem azt, ha elmondom még most, amin az elmúlt napokban folyton gondolkodtam. Veled abszolút semmi gond nincs, úgyhogy ezt ne értsd félre, de én sosem úgy gondoltam a beszélgetéseinkre, hogy abból több lesz mint barátság, ezért is ért furán. Jó a baráti kört bővíteni, deee, mert igen mindig ott lesz a mondatba egy "de" szó is, hamar ez a téma, talán a legjobb, ha ezt most elmondom. Akkor, amikor ezt kérdezted, nem tudtam még én sem biztosan, hisz soha sem fordult meg korábban a fejemben ez a kérdés, talán most jött el az ideje. Ez amúgy nem egy búcsú akar lenni, csak kicsit túlságosan elhúztam a szavakat, ahelyett, hogy 1-2 mondatba belefoglaltam volna. Akartam, hogy ezt még most tudd, mielőtt te egy lépéssel előrébb álltál volna. Remélem még nem túl késő, és nem leszünk haragban!". Az arra kapott válaszokban, amit tőle kaptam érződött a csalódottság, és a reménytelenség. Tisztában voltam vele, hogy nagyon megbántottam, de akkor nem tudtam mit tenni. Édesapám megfenyegetett egy fajta képpen. Ott sértett és bántott meg, ahol tudta, hogy a legjobban fájni fog, és képes leszek ezáltal lemondani szerelmemről. Azt mondta, ha folytatom a Márkkal való beszélgetéseket és komoly kapcsolatot építek ki vele, a barátnője leszek, akkor ő teljesen kizár a családból, és rá többet ne számítsak. Ha egyszer még komolyabbra fordul a helyzet, ő megöli Márkot, mert nem akarja a közelemben tudni. És mindez azért volt, amiért Márk nem is tehetett. Nem ő döntötte el, milyen vallásúnak keresztelik, hol születik és nő fel. Ez neki így adatott. Nem éreztem különbséget nálunk. Neki is rendes családja volt, és egyedüli gyermeke volt szüleinek. Itt láttam meg, mit meg nem tesz egy szülő annak érdekében, hogy ne veszítse el gyermekét és egy idegen kezébe bízza. Nekem nem volt idegen Márk. Ő lett életem szerelme, akivel a legjobban el tudtam képzelni jövőmet, de akkor valami megtört. Megtört a jég, hisz hagyta nekem. Ismerve

édesapámat, kötelesnek éreztem magam Márkot békén hagyni, és saját útjára engedni, hogy kapjon egy rendes lányt, akit megérdemel. Tudtam, hogyha ellenkező képpen teszek, akkor később édesapám valósá teszi ígéreteit, amiből Márk jönne ki a legrosszabbul. Így legalább, mégha őt el is veszítettem, legalább egy annyit tudtam, hogy épségben folytathatja életét, és talán a közel jövőben rátalál igaz szerelmére is, aki sajnos nem én leszek. Itt megértettem azt a mondást, amit évekkal ezelőtt hallottam először: "Ha igazán szeretsz valakit, akkor lemondasz róla!". Én ugyanígy tettem. Megváltam tőle, de ez esetben örökre. Márk egyszerűen nem érdemelt ki engem. Én mindig csak a kifogásokat kerestem, ha róla volt szó. Féltem kettőnk kapcsolatától és a következményektől, amik jöhettek volna. Még most sem tudom, mi okból kifolyólag tetszettem eleinte meg neki, és hogyan sikerült belém szeretnie. Én túl kevés voltam és értéktelen vele szemben. Nem álltam ki kellő képpen az igaz szerelemért. Emiatt szívem darabokban állt. Volt néhány mondata Márknak, ami fájt. Az is csupán az igazságot rejtette magába. Megosztanám ezeket is veletek, hogy lássátok hogyan is zárult kettőnk anygali kapcsolata: "(...)Erre mondják hogy néhány dolog többét ér 1000 szónál. Mikor nem engedted, hogy megcsókoljalak akkor vált világossá. Engem csak az bánt, hogy a döntésképtelenséged miatt, beleéltem magam egy olyan dologba ami úgy látszik nem reális és azt hittem, hogy végre találtam egy rendes lányt, akivel megoszthatom az utam, még verset is írtam neked, még ha rossz is lett, és csak zárójelben mondom: szerintem a két kezemen megtudnám számolni, hogy hány emberért keltem volna fel hétköznap hétkor, mikor aludhattam volna tovább is...Na de mindegy is, nem szeretném húzni ezt a témát. Sajnálom, hogy úgy döntöttél, hogy nem együtt ismerjük meg a szerelem fogalmát, viszont tiszteletben tartom. További szép életet kívánok és remélem egyszer ráeszmélsz hogy a komfortzónából kilépni nem valami ördögi dolog, hanem jó móka. Illetve remélem előbb utóbb sikerül legyőzd ezt az eszméletlen túlgondolást!". Vele együtt én is remélem, hogy minden rendben lesz, és ha tényleg így volt megírva, akkor legyen így, ne változtassunk a forгатókönyven, viszont ha Isten, maga a sors is úgy akarja, akkor egyzser az élet egybe fonja útjainkat, és nem hagyja e köteléket elveszni, ami köztünk kialakult. Utolsó neki szánt üzenetem aznap egy bocsánatkérés volt, mindazért, amit neki okoztam. Arra többet már nem kaptam választ. Eltelt több, mint egy nap, megnézte üzenetemet, de nem adott választ kérdésemre. Ezek után vettem a bátorságot, és megkérdeztem tőle, ha maradhatunk-e sima barátok, amire a válasz egy nem volt, persze nagyon szépen beburkolt válaszban. A következő napokban nagyon hiányoltam Márkot. Hiányoztak a vele való beszélgetéseim, a humoros és bölcs szavai, de leginkább ő. Már nem volt életem része. Elvesztettem őt. Eleinte minden nap nézegettem a messenger üzeneteinket, a nekem szánt kedves szavait, a párbeszédeinket, meg hát elérhetőségi státuszát, amit általában egy lány szokott tenni, ha mindent tudni akar egy kiszemelt fiúról. Kíváncsi voltam, ha bekövette-e valaki a napokban Instagrammon, mert arra gondoltam, hogy egyhamar beszélni fog egy másik lánnyal, és tudni akartam minden lépését. De már késő volt. Már semmi értelme nem volt ennek, mert tudtam, ő is lemondott rólam. Elfogadta döntésemet és vége van közöttünk. Mivel nem saját akaratból tettem, amit tettem vele alíg vártam, hogy valahogy, valamilyen formában, mégha csak egy szóban is, de beszélhessek vele. Alíg tudtam kívárni a Március 13-at, a születésnapját, hogy végre köszönthessem. Megnyugodtam, miután újból hozzá tudtam szólni. Egy tőle kapott "Köszí szépen!"-el lezárult a beszélgetés. "Szakításunk után", már ha lehet így nevezni több verset is sikerült megírnom, ami kettőnkéről szólt. Az érdekes az az volt, hogy történetemben is megosztottam Instagrammon versemet, mégis akkor ő nem kedvelte, csak csupán megnézte. Az Instagram oldalamon található összefoglalómba bele tettem az egyik különleges versemet,

amit Márk egy héttel a megosztás után kedvelt. Beszívte. Újra reménnyel telt meg a szívem, mert a kedvelése ennyi idő után azt jelezte, hogy ő nézi az oldalamat, és még nem felejtett el. Ez áprilisban volt, egy és fél hónappal később, kettőnk szakítása után. Még bennem élt a remény, hogy egyszer mégis lesz valami közöttünk, és az élet nem hagyja, hogy két egymásba szerelmes lény ketté váljon, és egymás nélkül éljen...Még mindig reménykedek. Most májust írunk, kedvenc hónapomat, születésem hónapját. Holnapm töltöm a 20-ik életévemet. Már csak néhány perc van hátra, és vége. Egy évvel idősebb leszek, hisz hamarosan út az óra. Ha megkérdezitek, most, hogy vagyok és hogyan telnek napjaim Márk nélkül, meghát az egyetem nélkül, akkor azt felelném, hogy nagyon jól, talán jobban, mint eddig, Márkot leszámítva. Most is gondolkodom rá, nem felejtettem el. Még most is hiszek abban, hogy valahogy megoldjuk azt, hogy egyszer együtt legyünk, és mindent újból kezdjünk. Azt mondják, hogy a szeretet örökké él, és a remény hal meg utoljára, úgyhogy erre a történetre nem szeretnék keretet zárni borítóba burkolni, mert tudom, egyszer lesz folytatása, mégha ez az egyszer jóval odébb is jön el. Jelenleg azt csinálom amit szeretek. Írok és mindenemet abba fektetem, ami a legjobban vonz. Eldöntöttem. Író akarok lenni. Ebben már semmi senki sem tud megállítani, hisz fejembe véstem, és mindent megteszek azért, hogy ez megvalósuljon és mihamarabb valósággá vájon. Most már tudom mit akarok. Magyar nyelv szakkal szeretném folytatni egyetemen. Azt fogom tanulni és csinálni, ami a legjobban vonz, és amihez szívem legjobban kötődik. A Márkkal való beszélgetéseim nem voltak hiábavalóak. Ő volt az a személy, aki egykor a mélyből felhúzott és megtanította, hogy élet csak egy van, és merjek élni, emellett azt tenni, amit szívem legjobban akar. Most ezt teszem. Márknak köszönhetem azt, aki most jelenleg vagyok. Miatta volt bátorságom e szavakat is leírni és nektek elküldeni. Ha eddig a pontig eljutottatok, remélem szeretettel olvastátok írásomat. Minden üdvözlétem kívánom, kedves jövőbeli írótok!